ЧЕРВЕНЬ
1987
ISSN 0132-4462
№ 11

перець

— Та яка там риба! Ми третього шукаємо!..

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Здоровенькі були!

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ РЕКТОРУ КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКОГО (ХМЕЛЬНИЧЧИНА) СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ІНСТИТУТУ М. І. САМОКИШУ

Вельмишановний Михайле Івановичу!

Протягом усього минулого року я уважно переглядав скарги моїх читачів на погану роботу зв'язківців Хмельниччини в надії натрапити і на Ваш письмовий зойк — мовляв, рятуй, Перче, бо опинилися я і мої колеги з ученими ступенями мов на безлюдному острові, що загубився у безмежних просторах світового океану: газет не одержуємо, радіо немає, про телебачення й мріяти не сміємо. А через це відірвалися від бурхливого сьогодення, не знаємо, що навколо нас діється, і зокрема — у сільськогосподарському виробництві, для якого ми вдень і вночі кадри куємо.

Чому, запитаєте, я з таким нетерпінням подібної скарги чекав?

Річ у тім, що на початку минулого року потрапила до моїх рук «Програма виробничої і суспільно-політичної практики студентів IV курсу агрономічного факультету», народжена в титанічних творчо-наукових муках цілої групи професорів і доцентів очолюваного Вами інституту. Хоч я давно уже вийшов із студентського віку, проте, вирішивши з'ясувати, на що науковці вузу націлюють майбутніх технологів полів, уважно всю програму перечитав — від вступу до «Примірної схеми звіту про виробничу практику». І знаєте, прочитавши, відчув якийсь незрозумілий внутрішній психологічний дискомфорт. Так почуває себе людина, якій підсовують мотлох у новенькій, блискучій упаковці. Наскільки мені відомо (а відомо це мені добре), в останні роки у сільськогосподарському виробництві справжня революція відбувається: запроваджуються інтенсивні технології, госпрозрахунок, удосконалюється організація праці, нормативні методи планування і т. д. У програмі ж про це — ані слова, хоч розглядалася вона на засіданні методкомісії агрономічного факультету, як свідчить обкладинка, 13 лютого 1986 року. Себто у ті дні, коли в країні повним ходом ішла реорганізація управління сільським господарством — створювалися агропромислові об'єднання та комітети і на всіх рівнях наголошувалося на новій якісній ролі, яку повинні відігравати у цій перебудові спеціалісти.

Може, так би й перебував я у цьому дискомфорті, якби, знову ж таки цілком випадково, не натрапив на подібну програму виробничої практики, рекомендовану четвертокурсникам тією ж методкомісією агрономічного факультету в... 1977 році. Почав її читати і тут же спіймав себе на думці, що переді мною — щось до болю знайоме. Звірив обидві програми — усе тютілька в тютільку збігається. Ну, хіба що у вступі, де мовиться, що «головне завдання сільського господарства у десятій п'ятирічці полягає...», слово «десять» замінене на слово «дванадцять».

Зате істотно змінився склад упорядників. За рахунок вилучення із списку авторів доцента О. М. Козака. Замість нього упорядник «нової» програми доцент Е. Р. Ермандраут вписав свого завідуючого кафедрою професора В. К. Блажевського і декана агрономічного факультету В. І. Печенюка.

Після цього ознайомлення у мене виникла підозра, що доцент Ермандраут і його співавтори з якихось причин не мають змоги читати газет, слухати радіо і дивитися телевізор, щоб бути у курсі останніх подій і відповідно орієнтувати майбутніх випускників. Про етику вченого-педагога я вже не кажу, оскільки вона прищеплюється (якщо немає природженої) ще на студентській лаві.

Щоб розвіяти цю підозру, я вирішив ознайомитися з іншою науковою продукцією фахівців інституту. Зокрема, з «Рекомендаціями по плануванню сільськогосподарського виробництва», яку один із головних її авторів доцент Д. П. Доманчук видає за панацею від усіляких планово-економічних болячок «в умовах Хмельницької області». «Рекомендації» зацікавили мене ще й тим, що, як розповідають очевидці, Д. П. Доманчук розробив їх буквально за кілька днів, не відлучаючись з інституту. Це могло означати лише одне: що за плечима у доцента багатющий практичний досвід, гори статистичного матеріалу, і область він знає, як свої п'ять пальців.

Спочатку я засумнівався у статистичній озброєності Д. П. Доманчука. В одному з розділів він стверджує, що при урожайності кукурудзи на силос у 3100 центнерів з гектара затрати праці становлять 27,56 людино-годин. Точності підрахунку я навіть не перевіряв, бо мене приголомшила фантастична цифра урожайності. Та нині за вп'ятеро менші ордени дають. І цілком заслужено. А тут доцент виявив суперрекордні урожаї і тримав їх у секреті.

Та на цьому відкриття не вичерпалися. Щоправда, вже по іншій лінії, по географічній. Д. П. Доманчуку вдалося утерти носа всесвітньовідомим географічним світилам, авторам шкільних підручників з географії, виявивши на Хмельниччині... степову, лісолугову і чорнолугову зони. Про це свідчать численні таблиці розрахунків, наведені у «Рекомендаціях».

Я вже збірався, було, звернутися до Академії наук республіки з клопотанням організувати спеціальну експедицію на Хмельниччину, яка б, уважно вивчивши зони області, привела їх у відповідність з «Рекомендаціями». Але перш ніж іти у таку шановану установу, вирішив попередньо «підкуватися» та й засів за спеціальну літературу. І за кілька днів зробив відкриття, що «Рекомендації» списані з різних союзних і республіканських довідників. Так, таблиці на 5—18 сторінках «запозичені» із «Справочника по планированию сельского хозяйства» під редакцією Л. І. Хитрука (Москва, видавництво «Колос», 1974 рік), таблиці з вісімнадцятої до двадцятої сторінки — із «Справочника экономиста колхоза и совхоза» (Москва, видавництво «Колос», 1970 рік), а решта — з українських довідників для всіх зон України.

Пересвідчившись, що листа про погану роботу хмельницьких зв'язківців від Вас, вельмишановний Михайле Івановичу, не надходило, і, отже, вони не винні в тому, що Ваші підлеглі видають за нове слово у сільгоспнауці старий (та ще й не свій) «багаж», я наприкінці минулого року вирішив виявити ініціативу: написати Вам листа (не відкритого, а в конверті) і запитати: чи не забагато плагіаторів розвелося під дахом одного інституту? А заодно поцікавитися, що Ви думаєте з ними робити? Уже й звертання «Вельмишановний Михайле Івановичу!» вивів, коли це приносять мені працівники редакційного відділу листів «Положення про цехи і посадові інструкції керівників і спеціалістів колгоспу», видрукувані Кам'янець-Подільською друкарнею у 1986 році, і серед семи його авторів надибав я і Ваше прізвище. Щоправда, на передостанньому місці. Це я відніс на рахунок Вашої природженої скромності.

Ознайомившись із вступною частиною, в якій Ви і Ваші співавтори підкреслюєте, що «перебудову організаційної структури управління необхідно органічно пов'язувати з посиленням госпрозрахунку, економічних важелів і стимулів», я з головою поринув у читання, сподіваючись (як сподіваються керівники і спеціалісти колгоспів, кому це положення адресоване) довідатися, як саме треба пов'язувати перебудову з посиленням. І відразу ж спіткнувся на тому, що в положенні фігурують установи та організації, яких у 1986 році в зв'язку із створенням агропромислового комплексу вже не існувало: управління сільського господарства, сільгосптехніка тощо. Коротше кажучи, на мене повіяло тим же, що й від програм виробничої практики, розроблених доцентом Е. Р. Ермандраутом. Я уважніше переглянув список авторів і знайшов те, що шукав: другим стояло прізвище доцента Доманчука.

Оскільки я вже був збагачений досвідом знайомства з творами цього автора, то, цілком логічно, спробував, як кажуть науковці, пошукати аналоги, видані в минулому.

Аналогів не знайшов. Знайшов копію. Щоправда, датовану 1981 роком і випущену у світ Кельменецькою друкарнею. Різняться вони хіба що тією сторінкою, на якій видрукувані прізвища авторів. З попередніх Доманчук скромно залишив тільки себе.

Можна було б, звичайно, спробувати видати цей плагіат з плагіату за благородний внесок відданого доцента у видимість активної участі керівництва інституту у розв'язанні наболілих проблем управління сільгоспвиробництвом. Та в тім-то й біда, що і шестирічної давності положення не було самостійним словом у розв'язанні проблем, а майже дослівно переспівувало «Примерное положение об основных функциях руководящих работников и специалистов колхоза», видане республіканським видавництвом «Урожай» в... 1972 році. Якщо й можна щось віднести на рахунок авторів, так це численні граматичні й стилістичні помилки, якими рясніє кам'янець-подільське «Положення», нечіткість окремих формулювань.

Щоправда, деякі Ваші підлеглі мене запевняли: мовляв, подібне широко практикується не тільки в кам'янець-подільському інституті, а тут воно випірнуло лише тому, що у цьому вузі є двоє доцентів — А. Ю. Шульгін та О. М. Козак,— які буквально полюють на завідуючого кафедрою Д. П. Доманчука, намагаючись підловити його на якомусь необачному кроці. Більше того, сам доцент Доманчук надіслав мені два листи: у першому він просив затаврувати ганьбою доцента Козака, який протиставив себе колективові кафедри, а в другому намалював вражаючу картину стрімкого росту фінансового благополуччя тих колгоспів і цілих районів, які взяли на озброєння, так би мовити, його «Рекомендації» і «Положення». Надіслав, підкреслюю, після того, як, переговоривши зі мною по телефону, Ви видали наказ, у якому в цілому вірно оцінили подібні методи наукової роботи Доманчука. А це дає мені повне право підозрювати, що належних висновків він не зробив, і в майбутньому свої можливі гріхи намагатиметься списати на доцентів Козака і Шульгіна.

Але ж, даруйте, не Шульгін з Козаком водили рукою доцента Доманчука, коли він «запозичував» праці своїх колег-попередників. І якщо подібним робом кувати кадри для сільського господарства, то на що воно може розраховувати?

Запитую це від щирого серця

Вашого ПЕРЦЯ.

Мал. В. СОЛОНЬКА

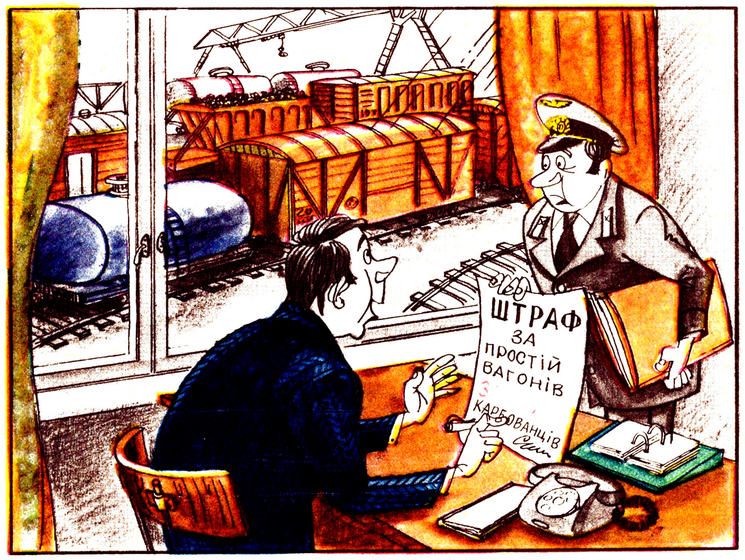

— До речі, коли ти збираєшся повернути мені карбованця, що торік позичив?

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ти викинь з голови цю мрію! Теж мені професію знайшов!

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ ТАП

РЕЗЕРВИ — НЕВИЧЕРПНІ!

З небувалим прискоренням працюють нині залізничники станцій Світловодськ і Лівобережна, передає кор. ТАП із Кіровоградщини. Так, якщо минулого року вони недодали підприємствам виробничого об'єднання «Дніпроенергобудпром» 1332 вагони, то вже тільки за два місяці нинішнього — 1084 вагони. В результаті — не перевезено понад 20 тисяч кубометрів збірного залізобетону і 50 тисяч тонн щебеню, зірвано план по реалізації готової продукції.

— Як вам усе це вдається? Звідки ви черпаєте резерви? — запитав кор. ТАП у начальника станції Світловодськ.

— Вони практично невичерпні,— відповів М. І. Гайдабура. — Ось вам яскравий приклад: на під'їзну колію Кременчуцької ГЕС 23 лютого прибув вагон із цементом. Енергетики його своєчасно розвантажили, але ми забрали вагон аж 26 березня. А скільки їх, отих порожніх вагонів простоює на під'їзних шляхах міста й району?

ДЛЯ ЗРУЧНОСТІ СПОЖИВАЧІВ

ЛЬВІВ. (Кор ТАП). На Львівському заводі газової апаратури вирішили до споживача відряджати свого представника, який на місці, у присутності власників уже купленої газової колонки, усуває брак, допущений при виробництві.

— Таке нововведення економить час і, головне, звільняє споживачів від необхідності писати скарги на неякісну продукцію нашого заводу,— пояснили нашому кореспондентові у заводському ВТК.

БОБРИ-НОВОСЕЛИ

Житомирський кореспондент ТАП повідомляє, що у річці Гнилоп'ять з'явилася колонія бобрів. А поселив їх керуючий трестом «Житомирагромонтажкомплект» П. В. Цудак. Протягом минулого року керований ним трест повинен був закінчити реконструкцію заставок на гідроспоруді біля села Троянів. А після цього трест «Житомирводбуд» мав насипати греблю, зруйновану паводком у 1982 році. Але й досі ніхто ніяких робіт не розпочинав.

— Бобри швидше загатять річку, ніж ми відремонтуємо гідроспоруду,— так пояснив П. В. Цудак нашому кореспондентові.

Неув'язка

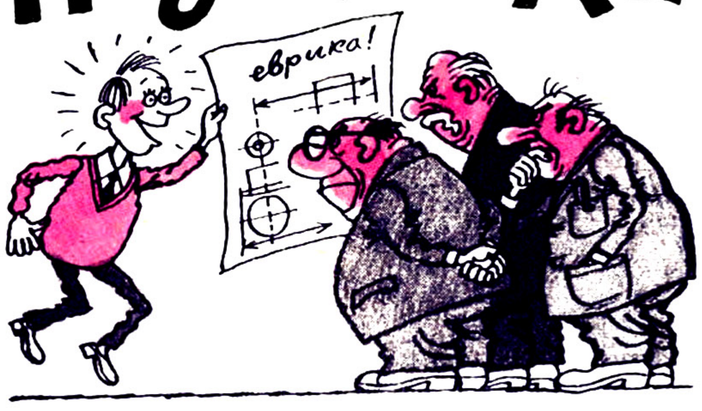

ГУМОРЕСКА

— Еврика! — вигукнув Петя Василенко і від радості підстрибнув на стільці.

Ні, він не претендував на лаври славнозвісного Архімеда. Просто молодий інженер не знайшов у собі сил, аби впоратися з почуттями, які охопили його. Через п'ять хвилин емоції вщухли, і Петя почав ретельно втілювати своє відкриття на папері. Коли поруч з акуратно виконаним кресленням з'явилися колонки цифр і технічних обгрунтувань, інженер відкинувся на спинку стільця, що жалібно вискнула, і зажмурив щасливі очі.

Але й у такій позі він просидів недовго. Згорнувши хрумкий ватман у рулон, Петя рушив до самого Сергія Сергійовича.

— У себе? — відчинивши важкі двері приймальні, запитав інженер у секретарки.

— Так. Але у нього там...

— Це навіть краще! — урочисто помахавши ватманом у повітрі, прорік Петя.

— Товаришу Василенко... — спробувала зупинити його секретарка.

Але затримати Петю їй не судилося. Інженер рішуче ступив до директорського кабінету. Майже одночасно всі, хто знаходився там, повернули голови у його бік. Сам Сергій Сергійович запитально глянув на нього.

— Що таке? У мене нарада... Машо!.. Маріє Андріївно!..

— Ось дивіться! — Василенко підійшов до директора і ледь тремтячою рукою розгорнув на його столі аркуш ватману. — Просто!.. Сидів!.. Раптом!.. Наче щось прорізалося!..

— Це що? — тицьнувши тупим кінчиком олівця у креслення, запитав Сергій Сергійович. — Дуже вже скидається на наш агрегат п'ятнадцятої серії.

— Він і є! — радісно кивнув головою Петя і по-дитячому засміявся. — Тільки я його... Ну... Коротше — той, та не зовсім. У сто разів кращий, ефективніший і тому подібне. Я ж кажу — осяяння!

Усі, хто був у кабінеті, оточили директорський стіл. У найближчі півгодини ніхто не вимовив жодного слова. Лише чулося глухе сопіння та зрідка хтось із спеціалістів неголосно кахикав.

— М-так! М-так, Василенко,— порушив нарешті тишу директор. — Ти хоч сам уявляєш, що ти зробив?

— Сам? — пустотливо блиснув очима Петя. Його по-дитячому припухлі губи розпливлись. — Сам, звичайно, уявляю! Ще й як уявляю!

— Дідька лисого ти уявляєш,— ласкаво мовив директор і двома ковтками осушив склянку води. — А ви що скажете? — він обвів поглядом присутніх.

— А що тут можна сказати,— розвів руками головний інженер Стеблицький. — Жалкую тільки, що ця думка відвідала не мою сиву голову.

— По-доброму заздрю,— поклав Петі руку на плече енергетик Воронюк. — Молодець.

— Сергію Сергійовичу,— потиця. — Хоча... Якщо ми поставимо валики... Від старого агрегату... Зате все інше...

— Припустимо, що так справді можна зробити,— задумливо вставив головний інженер. — Я тут ось про що думаю: з корпусом може дурниця вийти. Де ми візьмемо такий метал? У нас нема на цю марку лімітів. Доведеться виходити на главк.

При згадці про главк директор важко зітхнув. Потім погладив рукою ватман і запитав:

— А старий корпус?

— Що старий корпус? — не зрозумів Стеблицький.

— Що, що? — розсердився директор. — Я маю на увазі залишити старий корпус.

— Тоді вийде з маховиками неув'язка,— втрутився в обговорення Воронюк. — Якщо корпус старий, то маховики, які пропонує молода людина, до нього ніяк не підійдуть.

У кабінеті знову запала тиша.

— Правильно,— важко зітхнув Сергій Сергійович. — Тоді доведеться залишати й старі маховики. Як думаєш? — глянув він на Василенка.

— А що ж тоді лишається від... Від... — Петя розгублено кивнув на аркуш ватману.

Усі перезирнулися.

— То ж бо й є,— задумливо мовив директор. — От ти, Василенко, влітаєш,— вже сердито кинув. — У мене ж нарада. Серйозні питання вирішуємо. А ти бозна з чим. Іди краще, працюй.

Петя, похнюпивши голову, вийшов у коридор.

Ігор ЛАГОЗА.

АФОРИЗМИ

● **Ти — мені, я — тобі, а суд — обом.**

● **Дурня і в шапці-невидимці видно.**

● **Відповідав головою, а відібрали крісло.**

● **Техніка безпеки: не ставай поперек горла начальству.**

● **Довіряв дружині все, крім зарплати.**

Аркадій ВЛАСЮК.
с. Дядьковичі
Ровенського району
Ровенської області.

● **Був виразно сірим.**

● **Ніколи не відкладав на завтра те, що можна було взяти сьогодні.**

● **Дволикому і наодинці є з ким поговорити.**

Й. ТЕПЛИЦЬКИЙ.
м. Могилів-Подільський.

● **Був на доброму рахунку в офіціантів.**

О. МИХЕЄВ.
м. Київ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

***...ЗА ОКОЗАМИЛЮВАННЯ** — головному зоотехніку колгоспу імені XIX з'їзду КПРС Рожищенського району (Волинь) С. А. Дацюк. Лист колгоспників про те, як вдається бичкам із фантастичною швидкістю набирати вагу (звісно, лише на папері) на прохання Перця розглянув Волинський облагрокомітет. Як повідомив перший заступник голови комітету К. Ф. Лобода, рішенням правління колгоспу С. А. Дацюк з роботи звільнено. Проти неї Рожищенською райпрокуратурою порушено кримінальну справу.*

***...ЗА ТЯГАНИНУ** — старшому інспектору паспортного столу Калуського райвідділу внутрішніх справ Я. Д. Ящуку оголошено сувору партійну догану із занесенням до облікової картки. Протягом кількох місяців старший інспектор не спромігся видати паспорт жителю села Сівка-Калуська М. М. Олійнику, бо, бачте, не знав, як написати його прізвище російською мовою. Начальника паспортного столу капітана міліції С. Я. Псюк суворо попереджено. Про це повідомив редакції заступник начальника Калуського райвідділу І. Е. Керик.*

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

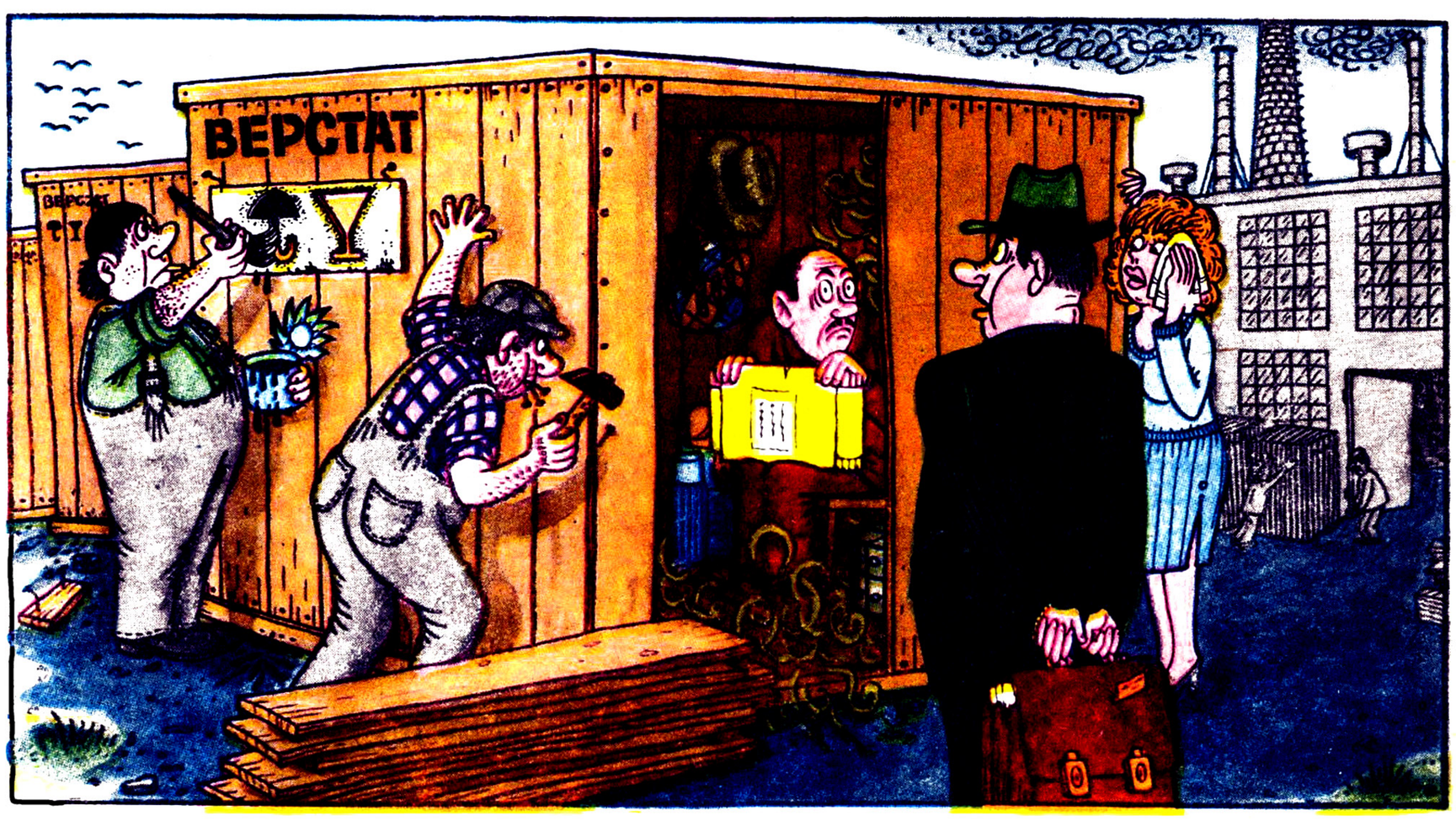

— Коли відкриють і спитають, де ж верстат, поясниш, що нас підвели постачальники...

ЗЛІЗАЙТЕ — ПРИЇХАЛИ!

Ангели на дорогах

Любителів детективного жанру ми, на жаль, мусимо одразу розчарувати. Не буде ні загадкових зникнень, ні убивств, ні розплутування крадіжок століття, ні захоплюючих автомобільних гонитв, коли вже ніхто нічого не може второпати — хто і за ким женеться...

Хоча з автомобілями наша історія пов'язана. Проте не настільки, щоб аналітичний читацький розум міг будувати на цьому певні прогнози чи робити несподівані висновки. Власне, автомобіль служить нам лиш скромним антуражем у порушенні однієї вельми важливої проблеми. А втім, як кажуть невтомні працівники державтоінспекції, не будемо заїжджати наперед.

А поговорити нам хочеться не так про тих, хто злісно порушує правила дорожнього руху, як насамперед про тих, хто цих порушників всіляко захищає... Мабуть, нема потреби пояснювати, що таке п'яний за кермом і що він може накоїти в дорозі. Принаймні, придорожні плакати безапеляційно проголошують: п'яний за кермом — злочинець...

І злочинець, додамо від себе,— свідомий. Хіба можна у наш демократичний час когось насильно напоїти, потім так само насильно посадити за кермо і наказати: «Їдь!..» Ні, це справа, погодьтеся, суто приватна. Ось і роз'їжджає, мов на весільній трійці, такий козак-молодець на своєму «Москвичі» чи КамАЗі до пори до часу на наших дорогах. І то просто щастя, якщо такого веселого «кучера» вчасно зупинить міліція. І він не встигне скоїти біди...

Правда, з того часу починається справжня біда для працівників державтоінспекції. Адже затримати на дорозі порушника — одне, а от протистояти натискові непроханих адвокатів — зовсім інше. Оскільки у більшості керівників підприємств, установ та організацій спрацьовує чомусь переважно один атавістичний інстинкт. Який популярною мовою звучить приблизно так: «Рятуй наших хлопців!..»

І народжуються тоді на світ білий характеристики, де чи не з ясельного періоду згадуються всі заслуги автопорушника перед суспільством. А який багатющий арсенал позитивних епітетів! Будь-якого обілить і переверне будь-які уявлення...

Старший лейтенант дорожньо-патрульної служби І. М. Дужинський однієї чудової ночі спинив скромний транспортний засіб — автомобіль «Запорожець», за кермом якого сидів майстер виробничого навчання Київського профтехучилища № 13 О. І. Пантелусь. І під час лаконічного діалогу з'ясував, що Олексій Іванович, вибачте, просто п'яний...

Не треба бути провидцем, щоб передбачити подальший хід подій. Зрозуміло, що Олексій Іванович нікуди більше не поїхав. До того ж у очах офіцера він виглядав, ясна річ, далеко не ангелом. Поки на ім'я Ленінградського районного відділення державтоінспекції не прийшла виробнича характеристика О. І. Пантелуся, підписана «класичним» трикутником — виконуючим обов'язки директора профтехучилища № 13 Ковзуном, заступником секретаря партбюро Скворцовим та головою профкому Смертенком.

Власне, цей офіційний папір і перевернув у свідомості представників державтоінспекції попереднє уявлення про Олексія Івановича. Адже з виробничої характеристики нічний порушник поставав, як «грамотний та вдумливий спеціаліст, умілий вихователь-наставник, який серйозно ставиться до своїх обов'язків... Учні його групи сьогодні успішно трудяться на підприємствах столиці. Саме завдяки О. І. Пантелусю училище радіофіковано, зроблено переносний мікрофон для проведення лінійок та урочистих заходів... Колектив училища обрав його головою первинної організації товариства Червоного хреста...»

Ось яким, виявляється, зразковим чоловіком є О. І. Пантелусь. А його за керування автомобілем у стані сп'яніння — аж на два роки позбавлено водійських прав... Ай-яй-яй!..

Така ж метаморфоза сталася й з інженером-конструктором заводу «Еталон» Олександром Едуардовичем Левіним. І хоча, як свідчить акт медичної експертизи, цей водій-аматор недосить твердо почував себе у позі Ромберга, зате керівники його підприємства досить твердо поставили свої підписи під характеристикою, яку отримала Дарницька ДАІ м. Києва. Зокрема, у ній сповіщалося, що О. Е. Левін «морально стійкий, користується повагою товаришів».

А ще керівник відділу Гришко, парторг Сапожников та профорг Адамська написали, що тов. Левін — член добровільної народної дружини і сумлінно виконує службові обов'язки. Що ж, це можна тільки вітати. Але, питається, де ж елементарна логіка: той, хто у народній дружині бореться із порушниками, у той же час порушує сам... І взагалі, як розуміти слова «морально стійкий» стосовно того, хто їздить за кермом п'яним?..

Своєрідним ангелом у очах міської автоінспекції постав і водій автотранспортного підприємства № 23060 Володимир Дмитрович Новиков. Але не тоді, коли у п'яному стані на проспекті 40-річчя Жовтня на своєму грузовику ГАЗ-53 наїхав на «Москвича», а знову ж таки із характеристики-«виручалочки».

Ніде правди діти, цінують свої кадри у АТП-23060. І це просто зворушливо, що його керівник Байдюк, секретар парткому Остапчук та голова профкому Лук'яненко так по-батьківському заступаються за свого підлеглого. І охарактеризувати його як такого, що має премії та подяки... Автомобіль експлуатує грамотно і утримує постійно справним.

Правда, не обійшлося у цій характеристиці й без курйозів. Бо керівники АТП так захопилися захистом, що навіть і не помітили, як пропустили на її сторінки таке речення: «за загублені номерні знаки мав догану»... Отож і виходить, що водій В. Д. Новиков «грамотно експлуатує автомобіль» і у той же час губить номерні знаки.

Але не будемо з приводу цього моралізувати. Справді, чого тільки не напишеш, аби вигородити перед автоінспекцією своїх «хлопців». Тому, коли читаєш характеристику на старшого інструктора з автомотоспорту ЦК ДТСААФ Геннадія Андрійовича Маленкина, то аж не віриться, що цей «принциповий та настирний» товариш, який здійснює відбір та підготовку спортсменів до збірної республіки, може їздити на своєму власному «Жигулі» на добрячому підпитку.

Здавалося б, такий факт мусив насторожити керівників республіканського ДТСААФ. І він насторожив. Тільки не їх, а працівників державтоінспекції... Бо у своєму клопотанні дотсаафівці й словом не обмовилися з приводу того, як оцінюють вони цей ганебний вчинок свого старшого інструктора. Зате поклопотатися поспішили, аби Геннадія Андрійовича не позбавляли водійських прав, оскільки на власному автомобілі він роз'їжджає у службових справах.

Не забули подібний абзац вписати у характеристику-клопотання щодо робітника Вадима Борисовича Аняйкина і начальник Київського міжобласного спеціалізованого управління пуско-налагоджувальних робіт Манько, секретар парторганізації Корочкин, голова профкому Ізмалков. Мало того, вони працівникам державтоінспекції поставили ще й умову. Мовляв, позбавлення прав Аняйкина «негативно відіб'ється на виконанні виробничих завдань».

Власне, ніхто не проти, щоб «сумлінний» В. Б. Аняйкин використовував свій автомобіль у службових справах. Будь ласка! Тільки експлуатувати він його мусить тверезим. Гадаємо, виробничі завдання від цього у програші не будуть...

Звичайно, при бажанні ми могли б навести багато подібних фактів. І не тільки зі столичних вулиць. Оскільки п'яний за кермом, на жаль, іще не рідкість. Як, до речі, і ті, хто за будь-яку ціну хоче зробити з них мало не земних ангелів...

Безперечно, захищати людей треба. Але водночас не треба забувати і про те, що, грудьми кидаючись на захист одних, ми водночас ставимо під удар інших.

М. ШИНКАР, інструктор відділу пропаганди та агітації ДАІ м. Києва, капітан міліції;
Ю. ІЩЕНКО, автоінспектор Перця.

Мал. О. КОХАНА

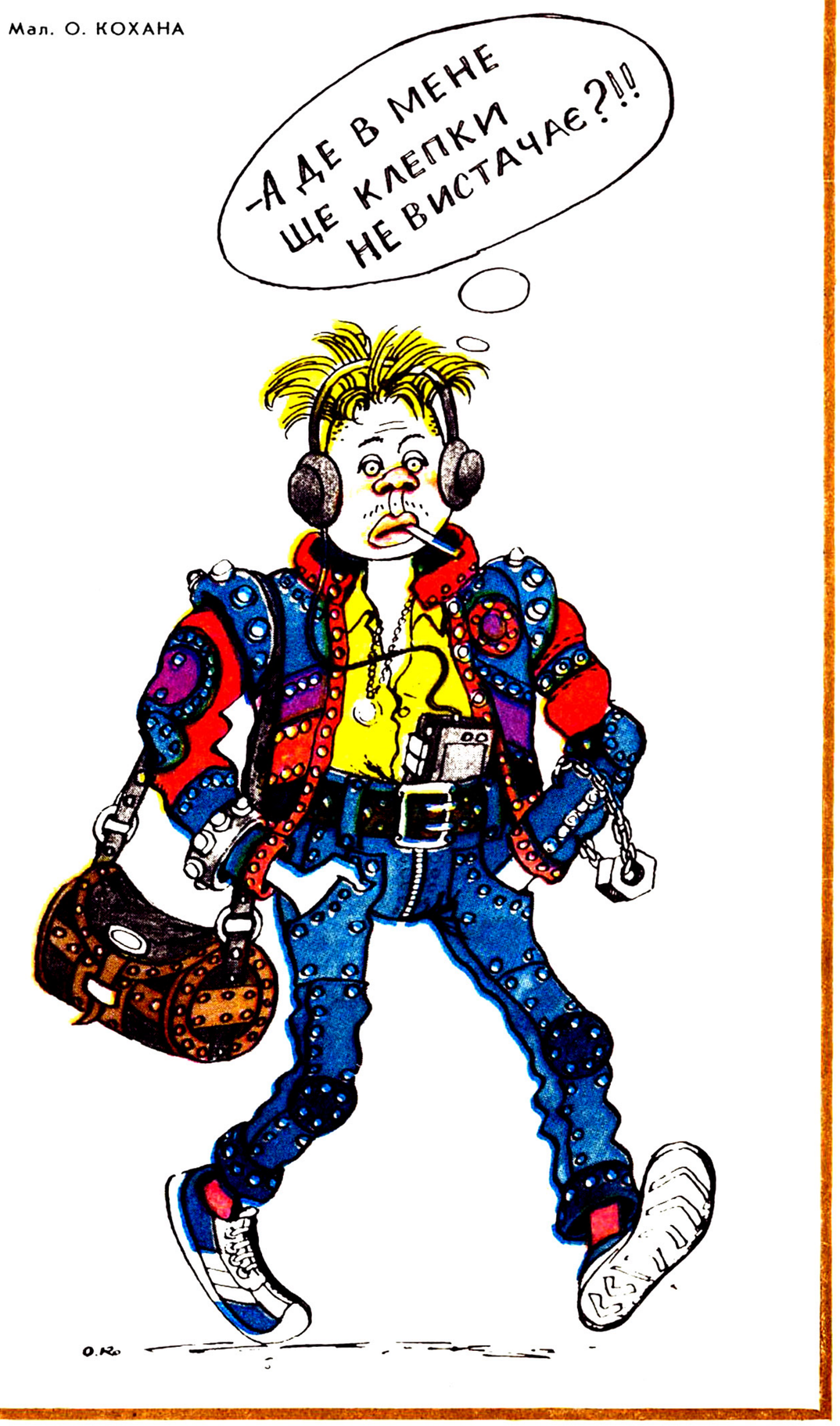

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

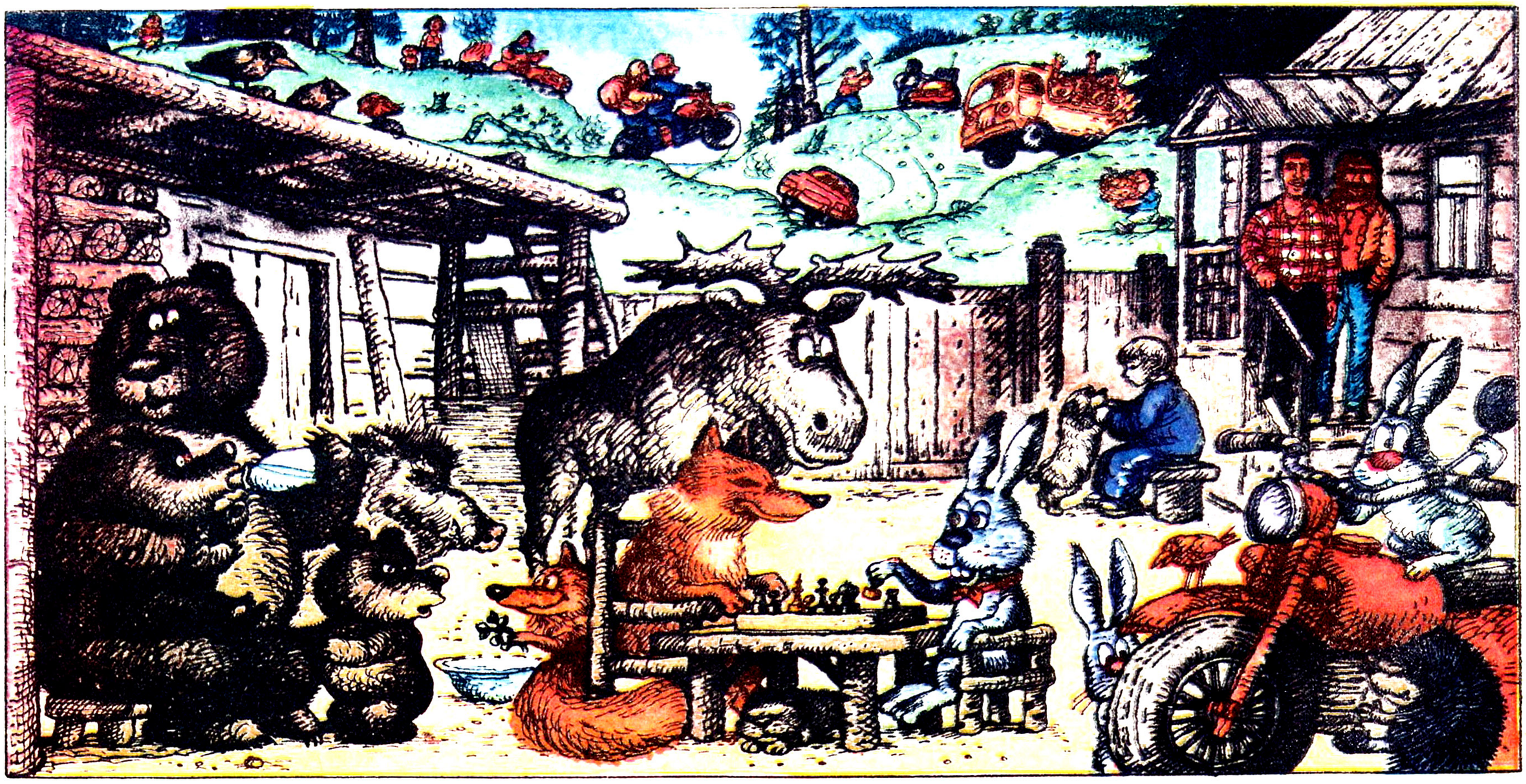

— Ні, вони — дикі. Просто у вихідні переховуються тут від туристів.

Коли шість років тому у Харкові відкривали конструкторсько-технологічне відділення Українського науково-дослідного інституту геологорозвідувальних досліджень, оптимістичних запевнень не бракувало.

— Дайте нам лише кошти і час, і геологи одержать такі прилади, що миттю розвідають усі підземні природні багатства,— обіцяло свіжопризначене керівництво відділення.

Відділенню дали час, дали кошти.

— Іще трішечки, іще буквально от стілечки,— уже нині запевняє виконуючий обов'язки директора (донедавна головний інженер) О. О. Денисенко, показуючи на кінчик нігтя,— і геологи матимуть усе, про що мріють.

Не знаємо, про що мріють геологи. Відомо лише, що протягом шести років чотири кандидати технічних наук і 96 інженерів обіцяють не сьогодні-завтра видати на-гора диво-пристрої. Один з них, змонтований на базі автомобіля КрАЗ, начебто буде здатний за допомогою імпульсів промацувати землю і роздивлятися, що в ній заховане. Інший стане незамінним помічником бурильникам, бо зможе витягувати, немов сірник із масла, труби, якщо раптом їх заклинить у свердловині. І все це — усього-на-всього за нещасних кілька сот тисяч карбованців.

Заради об'єктивності відзначимо, що всевидяче імпульсне око, створюване під керівництвом головного конструктора Є. Т. Безручка, уже набуло конкретних обрисів. Більше того, воно навіть випробувалося. Однак в актах про результати випробування стільки рекомендацій «допрацювати», «довести», «дорегулювати» та інших подібних дієслівних порад, що годі й думати про те, щоб запустити цей витвір інженерно-конструкторської думки в серійне виробництво. Отже, викладай, рідне міністерство геології, нові тисячі на бочку.

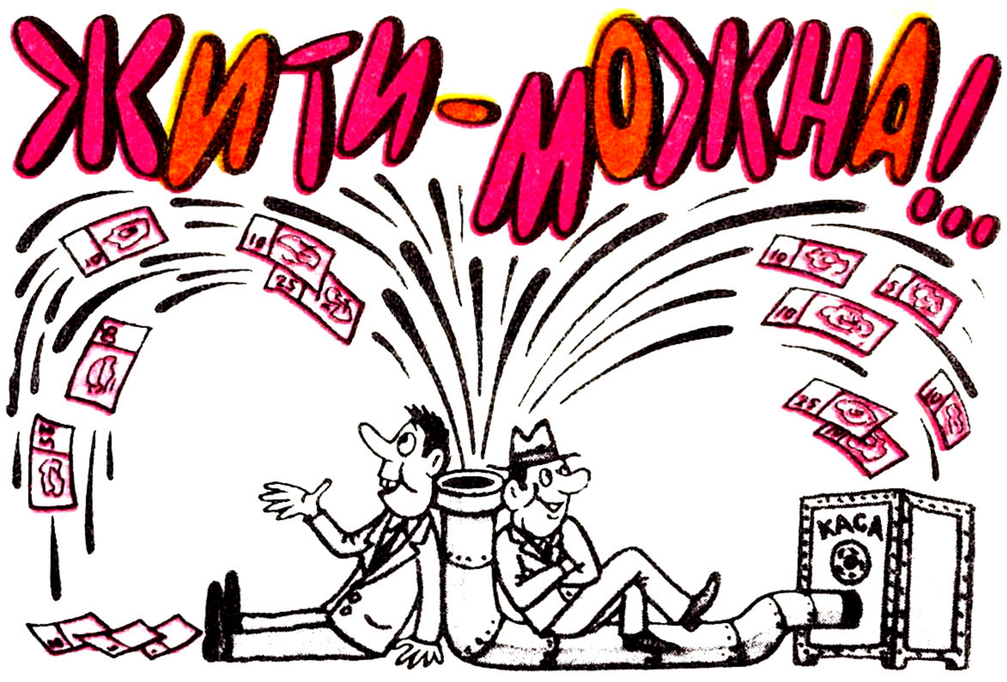

А між тим, у п'ятнадцяти хвилинах їзди на метро від мозкового центру харківської геології у непримітному приміщенні примостилося непримітне спеціальне конструкторське технологічне бюро занурювального електрообладнання для буріння свердловин і добування нафти всесоюзного науково-виробничого об'єднання «Потенціал» Мінелектротехпрому СРСР. Так от, це бюро, очолюване А. М. Гребенем, таку самісіньку установку вже давно розробило і випускає серійно на базі автомобілів КрАЗ, ЗІЛ і трактора Т-150. По 23 штуки на рік. Тут же, в Харкові, на своєму підприємстві. І йдуть вони не комусь, а тільки геологам. Надійні, з державним Знаком якості, коштують трохи більше 60 тисяч карбованців.

— Фі,— зневажливо кривляться у конструкторсько-технологічному відділенні, коли йдеться про успіхи сусідів. — Їхня машина — учорашнє слово техніки, а наша — завтрашнє...

Видно, надто складне для вимови оте «слово», якщо стільки часу не спроможуться його вимовити. І хтозна чи взагалі вимовлять. Наприклад, чотири роки головний конструктор, кандидат технічних наук М. В. Волошин із кількома інженерами мудрували над поліімпульсним електродинамічним джерелом поздовжних хвиль. Угехкали на нього 350 тисяч карбованців. А нещодавно закинули витвір своїх рук у найдальший куток двору. Відомча комісія навіть не захотіла слухати про його серійне виробництво.

Далеко до переможного фінішу і творцям пристрою, як його назвали в інструкції, для ліквідації прихватів бурильних труб.

Звичайно, наука, як і мистецтво, вимагає жертв. В тому числі і фінансових. Коли протоптуєш стежку, не завжди зможеш передбачити, куди вона виведе — до криниці із золотим дном чи до пересохлого джерельця. Але коли не тремтять над кожною копійкою лише тому, що переконані — на фінансовій мілині їм не дадуть опинитися, то від таких пошуків науково-технічному прогресові користі мало. Це, зокрема, підтверджують і цифри. За п'ятирічку конструкторсько-технологічне відділення «з'їло» більше двох мільйонів карбованців. А ефективність розробок становить аж 20 копійок на один карбованець затрат.

Проте ніхто тут не вішає носа. А навіщо? Яка різниця — пішло у серійне виробництво розроблене устаткування чи не пішло! Зарплата іде? Іде. І чималенька. Принаймні, жити можна.

От і живуть. Як у бога за пазухою.

В. СУБОТА.

м. Харків.

МАМА І КАРАПУЗ

МАЛЮНОК З НАТУРИ

Мама дуже схожа на свого карапуза, і карапуз дуже схожий на маму. Дві краплини води та й годі. Вони йдуть подвір'ям, і карапуз, висмикнувши ручення з маминої руки, раптом кидається на кицьку. Боязка тваринка, жалібно нявкнувши, видирається на каштан. Тоді карапуз кидається на собаку. Песик спочатку гадає, що з ним хочуть погратися, і, помахуючи хвостиком, спинається на задні лапки. Але одержує ваговитого ляпаса і, вискнувши, утікає в кущі. Після того карапуз кидається на сусіднього хлопчика — другокласника, що крейдочкою робить якісь математичні розрахунки на асфальті. Ударом ноги, взутої у маленьку футбольну бутсу, карапуз вибиває в нього крейдочку. Другокласник, лагідно сміючись, тягнеться до крейдочки, і з нього злітає підбитий бутсою картузик. Мама вочевидь із задоволенням спостерігає це бойовисько. Ач який карапуз! Не встигли вийти, а вже оно скільки подвигів! Прямо Геракл! Поки хлопчик струшує з картузика порох, карапуз хапає середніх розмірів палицю і уперіщує нею другокласника по спині. Той морщиться, але терпить і негайно дістає другого і третього удару. Скаржитись і плакати соромно, і після четвертого удару у хлопчика визріває рішення, поки не пізно, накивати п'ятами. До рідного під'їзду якийсь десяток метрів, і п'ятий удар у нижню частину тіла ніби катапультує катованого другокласника у цей рятівний під'їзд. Карапуз переможно розглядає полишені на асфальті трофейні математичні розрахунки. Вдоволено хмикнувши, він замахується на голубів, що п'ють воду з калюжі. Миттєво оцінивши обстановку, птахи злітають і, безладно махаючи крильми, знаходять порятунок у повітряному просторі. Лише горобець завагався на мить, але в цю маленьку пташку влучити не так просто. Оббризкавши костюмчика і нітрохи цим не засмучуючись, карапуз озирається довкола, шукає нову жертву і не знаходить. Двір його зусиллями перетворився на пустелю. Тільки мама стоїть на віддалі, зворушена і захоплена. і тоді карапуз кидається на маму. Лише тепер вона помітила, що палиця почасти сучкувата і злегка утикана цвяхами, і з жахом починає задкувати від свого Геракла.

Громадяни, врятуйте бідолашну маму від її карапуза!

Михайло СКУРАТОВ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

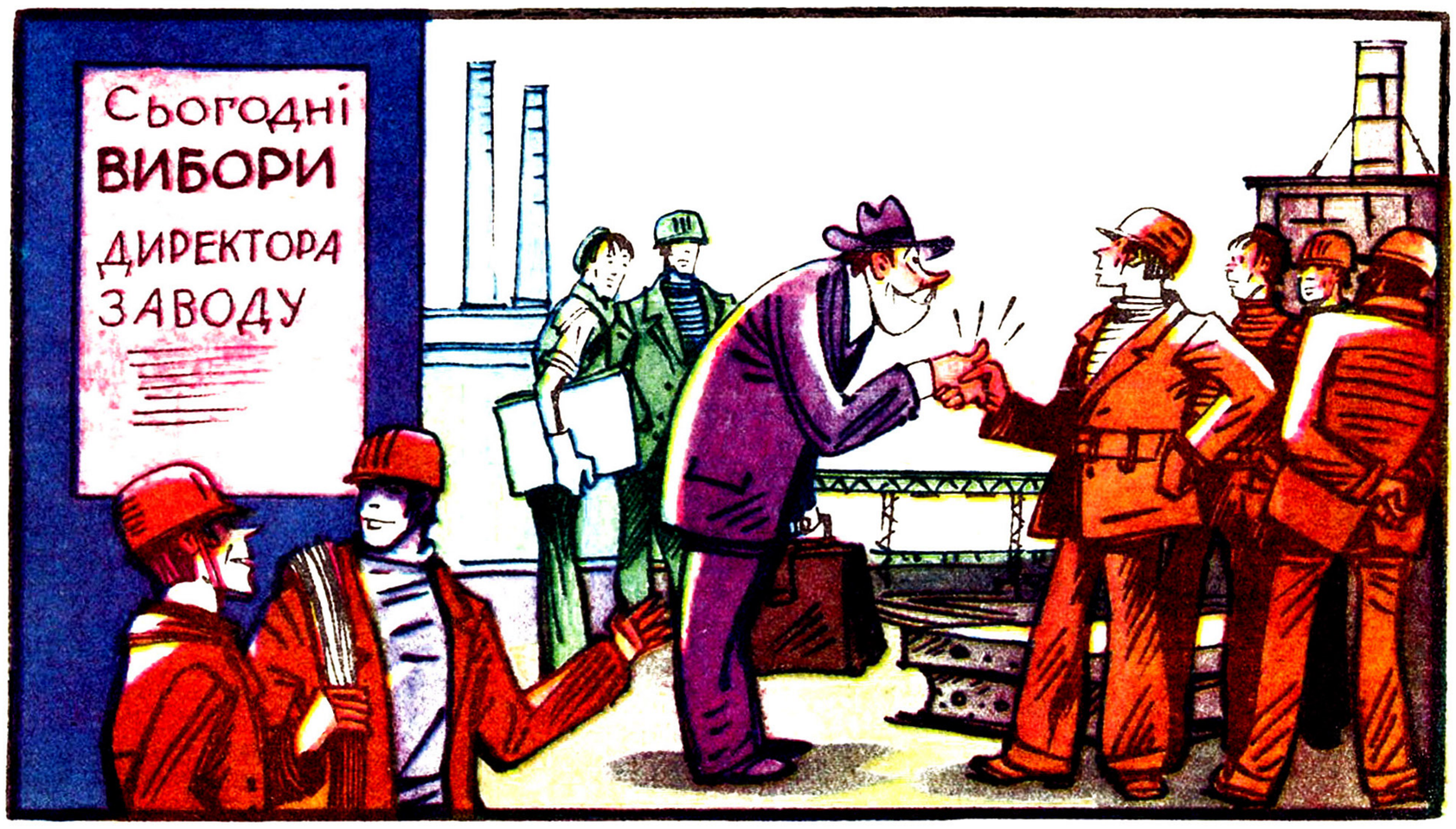

— І чого це Іван Семенович з кожним за руку вітається?

— Сьогодні ж вибори директора.

ЗВИЧАЙНИЙ ДЕНЬ

РАНОК

Почув. Прокинувся. Дослухав. Задрімав. Проспав. Схопився. Одягнувся. Вмився. Поголився. Надпив. Обпікся. Побіг. Забувся. Повернувся. Вхопив. Помчав. Дочекався. Втиснувся. Приїхав.

РОБОТА

Запізнився. Наслухався. Вибачився. Поклявся. Побожився. Зайшов. Сів. Замислився. Встав. Перекурив. Покрутився. Пообідав. Подрімав. Поговорив. Послухав. Посміявся. Зібрався. Попрощався. Пішов.

ВЕЧІР

Прийшов. Переодягнувся. Увімкнув. Дивився. Вболівав. Засмутився. Налив. Випив. Повеселів. Розгорнув. Прочитав. Позіхнув. Потягнувся. Розігрів. Повечеряв. Зітхнув. Роздягнувся. Ліг. Захропів.

Петро ГРАБОВИЙ.

Хмельницька область.

Мал. О. КОХАНА

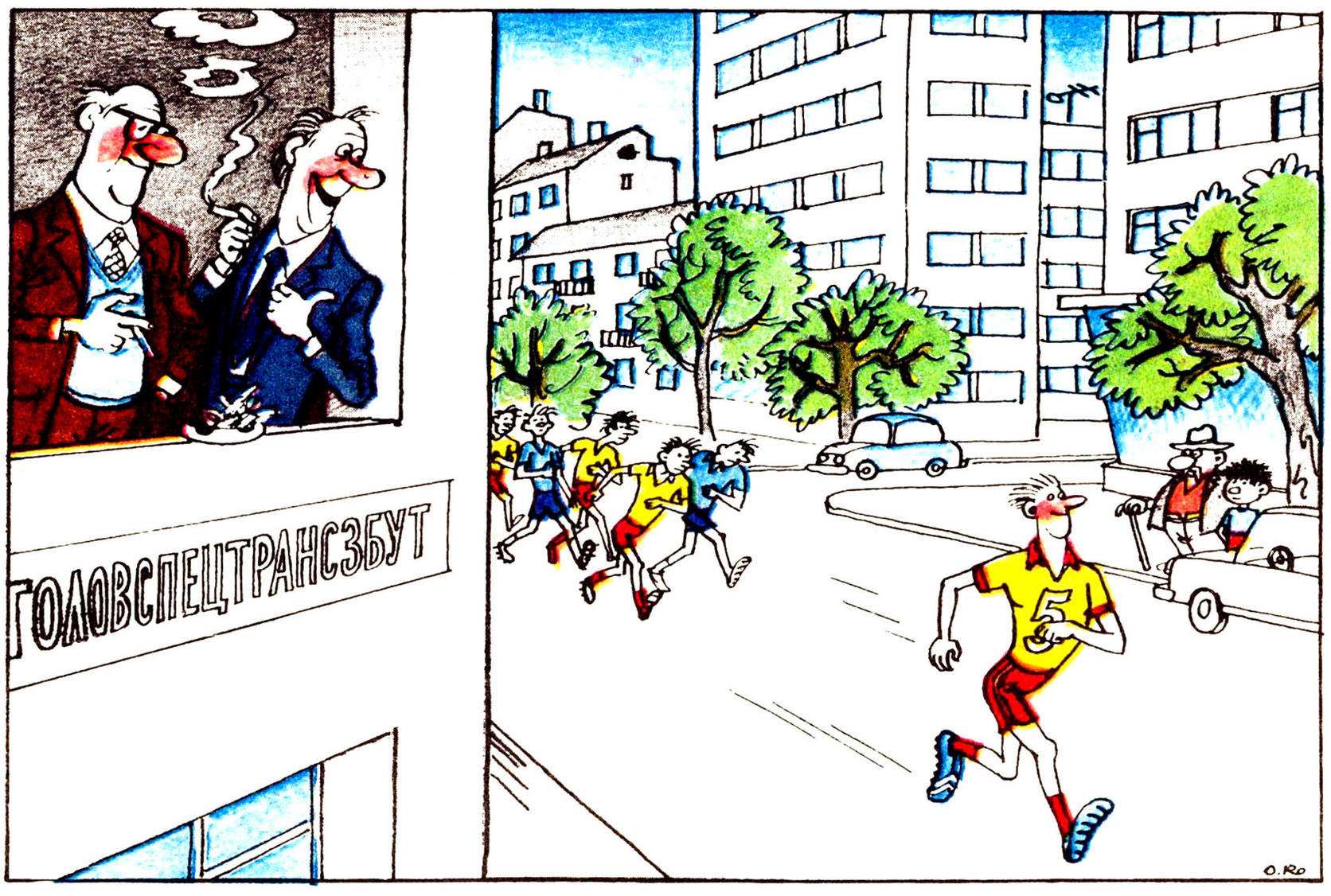

— Ось такого б марафонця — та у наш главк: щоб бігав по інстанціях та вибивав узгоджувальні візи!..

ГУМОРЕСКА

Щось воно не теє діється.
Не теє.
Раніше як було?
Ніякої тобі інтенсифікації. Ніякого тобі науково-технічного прогресу.
Не спішили люди. Берегли здоров'я.
Ось хоча б мій дід Кузьма. Поки, бувало, доклигає в поле воликами. Поки пропоре плужком смужку землі. Поки спорожнить торбу з харчами. Поки доплентається тими ж воликами додому.
Ніяких тобі нервувань.
Ніяких тобі переживань.
А це понапридумували всього. Кібернетика... Автоматика... Електроніка... Спасу од них немає.
Це я вам не так, не взагалі кажу. Це я на собі відчув.
Робота в мене скромна. У космос не літаю. Різних там опер не пишу. Рекордів на комбайні не встановлюю. Ділю матеріальні блага. Складнощі, звичайно, трапляються, бо рід у мене великий. То брат прийде. То сват навідається. То кума загляне.
Але нічого. Справлявся.
Кума Рая, бувало, щебече:
— Я ж без тебе, Колю, була б усе одно, що віз без коняки. Ти ж мене, мов те сонечко, осяваєш і зігріваєш...
А кума в мене — з усіх кум кума. Є на що подивитись. Як сказав один мій приятель із півдня, не кума, а джигіт.
Ділив...
Двері в кабінеті не зачинялися.
Нарозхват Микола.
Незамінима людина.
Усім потрібен. Усі в гості запрошують. На найкращому місці садовлять.
Аби ж воно так і далі було.
Аби ж менше грамотних розвелося.
Почало мене через них начальство все частіше до себе гукати. Посадить перед собою, читає скаргу і накручує в моєму мозкові каракуль. Накручує... Щоб більше було звивин. Щоб краще думав. А я й огризнувся якось у відповідь:
— Я вам не електронна машина — всього не охоплю, і не ангел небесний — усім не вгоджу...
Вислухало мене начальство і поспівчувало:
— Ми вже й самі бачимо, що важкувато вам, що пора давати в помічники «Васю»...
— Так би й відразу,— зсунулася з моїх плечей гора.— Оце ділова розмова. З цього було б і починати...
«Хай дають,— міркую.— Якийсь там пацанчик на побігеньках не завадить. Чи за холодним квасом сходити, чи біля річки казана після юшки од сажі почистити... Знадобиться...»
Начистив...
Нарадівся я, мов той глечик на дірявому возі.
Привезли мені в контору одоробло. З екраном. З усякими там кнопками.
— Оце і є,— пояснюють,— ваш електронний помічник. Останнє слово техніки. Ми його жартома назвали «Васею». З ним не будете мати ніякого клопоту. Прийде до вас відвідувач, заповнить ось цю картку, запхнете її «Васі» в оцю ось щілину. І все. «Вася» або видасть відвідувачеві папірець для складу, або пояснить на екрані, чому відмовлено. Настане тепер у вас райське життя.
Звиняйте, я ковтну води, бо щось у роті пересохло. Мабуть, од райського життя. Першого ж дня «Вася» проігнорував усіх моїх родичів і знайомих. Навіть куму. Запихаю я в щілину Раїну картку, а «Вася» безсовісно блимає екраном і сипле буквами й цифрами, як вітер половою. Мовляв, не належить. Уже одержувала тоді-то й тоді, те-то й те, стільки-то й стільки...
Усе, іродова душа, знає.
Вийшло, як сказав тесть, хоч і по-свинському, зате здорово.
Сват почав дивитися на мене чортом.
Брат перестав вітатися.
Кума Рая й носа не показує. Ходить попідручки з франтиком, у конторі якого немає «Васі».
І до сліз мене зчавило за душу.
Виходить, що я перевівся на циганський пшик.
Виходить, що я тепер нікому не потрібний.
Виходить, що я при «Васі» за сторожа. Щоб його не вкрали.
«Е, ні,— думаю.— Так далі не піде. Пора прибирати «Васю» до рук, бо вже й так ділов натворив...»
Оглянув я його з усіх боків, а тоді заходився в маленьку, мов макове зерня, дірочку запихати тонесеньку дротинку. Щоб трохи «Васі» вкоротити розуму.
Запихаю... Запихаю...
Люди добрі! Хто ж думав, що воно залізне, а таке психічне! Раптом як чмихне! Та як визвіриться на мене металевим голосом! Таких сказало кілька слів, що мені аж у носі засвербіло.
Звиняйте, я ще ковтну води... Еге, а тоді як одкриються у «Васі» коло екрана круглі дверцята! Як висунеться звідтіля щось схоже на товкача, та як заціпить мені в зуби!
Куди тому чемпіонові світу з боксу!
Наче й завжди лежав я коло дверей.
Лапнув пальцями в роті, а він спереду порожній, мов халява. Язик із нього випадає, як у собаки в жниво.
Позбирав я на підлозі зуби, заніс їх начальству, висипав на стіл і поставив питання руба:
— Ви мені прислали не помічника, а хулігана і грубіяна! Замість того, щоб допомагати, він вибиває мені зуби! Заберіть його назад, бо інакше буде смертовбивство! Або він мене вкладе, або йому буде амінь!
Це я так учора сказав.
Поки що без змін.
«Вася» командує.
Родичі дмуться.
Кума Рая іншому щебече, що вона без нього, мов сковорода без сала...
А я жду.

Борис ПОЛІЩУК.

м. Київ.

Пігія від нектару

Я завжди був такої думки, що головне — це не справа, якою тобі випало займатися, а компанія, що зібралася навколо неї. А то як буває? І заняття, на перший погляд, видається приємним. Припустімо, пити нектар. Але напарника такого доля підкине, що цей, так би мовити, харч богів поперек горла стає і видається не те що не дуже солодким, а навіть кислим з відчутною тенденцією до гіркоти.

Звичайно, ні нектар, ні тим більше, амброзію дегустувати мене не запрошували. Все було значно буденніше. Вийшов якось у вихідний прогулятися містом. Коли давній знайомий назустріч. Лаборантом на санепідемстанції працює. Ну, за нашим давнім безалкогольним звичаєм я йому й запропонував: «Пішли, — кажу, — соку вип'ємо». — «А що, — відповідає,— пішли. Воно і приємно, та й корисно: і моціон, і вітаміни за одним рипом...»

Зазирнули спочатку у фруктовий бар при магазинчику № 259, що від плодокомбінату. Це на Юрівці. Так по-старому цей куточок Полтави називають.

Узяли по склянці. П'ємо. Здається, яблучно-виноградний. Мені— нічого. А приятель каже:

— Вже встигли. Відчутно водянистий. Пропорція розведення — приблизно склянка води на літр соку...

Мені одразу стало менше смакувати. Та й кому приємно усвідомлювати, що до твоєї склянки ніби простягласся невидима соломинка, і через неї хтось нахабно смокче...

Приятель арифметикою зайнявся, почав підраховувати, який «навар» мають продавці на соках, а я відновив душевну рівновагу і сьорбаю далі. Мене чужі прибутки якось мало обходять. Коли він знову:

— Але це ще не найгірше. Бува, як недбало, без дотримання гігієнічних правил розведуть або сік постоїть довше, ніж сподівалися,— і все, готово: можна одержати харчове отруєння...

Тут мені трохи кисло стало. Та й кому приємно пити, гадаючи: «А чим воно скінчиться? Переляком відбудешся чи щось серйозніше трапиться?..»

— Давай,— кажу,— спробуємо інший.

Узяли по яблучно-чорноплідногоробинсвому. Запам'ятав завдяки довгій назві. І знову приятель крутить носом. «Та ж пропорція,— каже. — У цьому плані розведене пиво чи вино було краще. Вода зменшувала згубну дію алкоголю на організм і, в принципі, не викликала шкідливих побічних явищ. Окрім, хіба, одного: щоб упитися, доводилося більше витрачатись...»

Від таких розмов вітамінний бар став нагадувати мені приймальне відділення лікарні.

— Пішли, — запропонував,— кудись в інше місце. Незатишно тут якось...

Зайшли в магазин № 31 Київського райхарчоторгу Полтави. Та ж сама картина. Мотнулися в протилежний куток міста, в магазини №№ 112 і 140 Жовтневого райхарчоторгу. Там пили виногранно-яблучний. Відчув — ударило. В животі. Почав бурчати. А може, це приятель навіяв? Я читав про подібні явища. Уявить собі людина, що в неї ревматизм, і нізащо не переконаєш, що нічого подібного.

Коротше, таке невинне задоволення, як смакування фруктовими соками, приятель мені зіпсував. А якби він торочив мені під руку? Пив би я собі на здоров'я і ні про що не думав! Коли б щось і сталося, то нізащо на безалкогольний напій не погрішив би. Звалив би усе на несвіжий ресторанний шніцель. І залишилась би в моєму житті якась маленька гастрономічна ілюзія... А те, що мій приятель — людина компетентна і його інформація заслуговує на довіру, мене якось мало втішає. Отак би він, даю вам повну гарантію, і в нектарі — напої еллінських небожителів — знайшов би якусь чорвоточинку. Зіпсував би за секунду всю обідню.

П. СТОРОЖЕНКО.

м. Полтава.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Мабуть, довів якийсь анонімник.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Голова колгоспу «Комуніст» (Черняхівський район Житомирської області) В. О. Коротун вважав, що для досягнення мети усі засоби годяться. Так, приміром, не виконало господарство плану заготівлі хмелю — закупили його у сусідів, а здали — як буцімто вирощений у себе. Урожайність цукрових буряків «підвищили» взагалі без ніякої мороки: засіяли ними зайві площі, приховавши ці гектари від звіту.

Секретар Житомирського обкому Компартії України В. А. Кобилянський повідомив, що за перекручення звітності голові колгоспу В. О. Коротуну оголошено партійну догану із занесенням до облікової картки, головному бухгалтеру М. І. Самолюк і голові ревізійної комісії Н. С. Орлюківській — догани.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

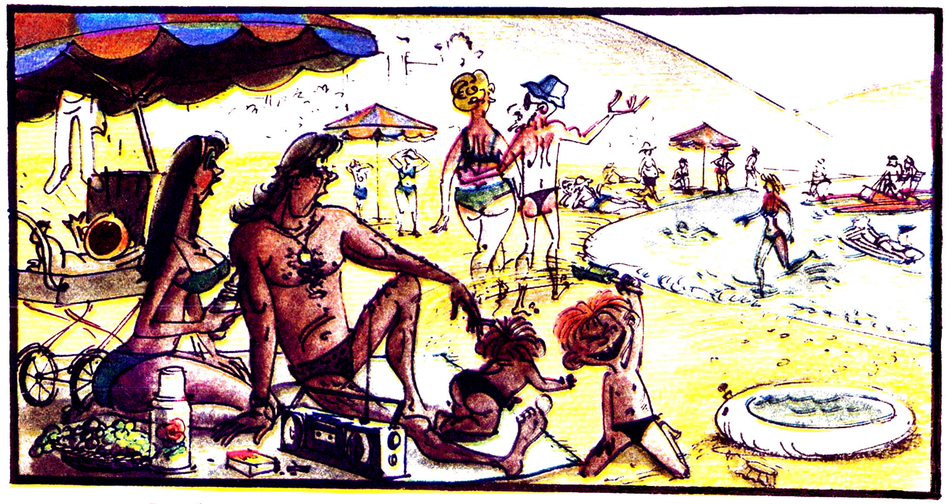

— Ганьба — кинути на нас онуків і прогулюватися з дідом!

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

АЖ ВИКЛИКАЄ ПОДИВ

Ми розумнішаєм під осінь.
Відчувши перші холоди,
Надвір не вибігаєм босі,
Не п'єм холодної води.

Василь ТЕРЕЩУК.

Ми розумнішаєм під осінь,
Як із людьми буває завжди.
Надвір не вибігаєм босі,
Не загоряєм в холоди.

Щоб не завдать здоров'ю шкоди,
Обачно вельми живемо:
П'ємо — лиш мінеральні води,
Багато на ніч не їмо.

Напівроздягнуті не ходим,
Кожуха маєм до зими.
Аж викликає часом подив,
Що так мудрішаємо ми!

Віталій ГУНЬКО.

смт Шевченкове Харківської області.

МУКИ ТВОРЧОСТІ

Настає час снігів,
А із ними — нова моя ера.
Недопиті чарки
Я міняю на аркуш паперу.

Роман КУДЛИК.

Все. Капець. Зав'язав.
Починаю нову свою еру.
Посклядаю в рюкзак
Непобиті фужери,
Гранчаки і пляшки
З-під бридкого товару,
Та й подамся шукать,
Де б то здати склотару.
Стану в чергу. Гай-гай!
Ну й набігло ж поетів!
Он багряно горить
Ніс у лірика Петі.
Та зачинено пункт,
І нема в нім паперу.
Боже, як же ж почну
Я нову свою еру?!.
Повиймаю пляшки,
Як терпець увірветься,—

Може, вірш напишу
На якійсь етикетці...

м. Київ.

Микола РЯБЧУК.

ЩЕ БУДЕ ВСЬОГО...

Відлітувала в росах гичка
І взявся ягодами боз...
Морозу начебто нема ще,
Та неодмінно буде й він,
І лист останній напропаще
Помчить за літом навздогін.

Євген ТИТИКАЙЛО.

Ще будуть листопад і грудень,
За ними — січень навздогін.
І лютий неодмінно буде,
А березень?! Ще буде й він...

Дасть бог, доживемо до червня.
І боз, і гичка підуть в ріст,
Даруючи, мов колос зерня,
Моїм рядкам глибокий зміст!

Сергій КОВАЛЬ.

м. Чернівці.

ПЕРЧЕНЯ

ДЕФІЦИТ

Ридма Петрик заридав —
Дефіцит кудись пропав.
Тільки був і загубився —
Мов крізь землю провалився.
— Де ти?
— Де ти?
— Дефіцит! —
Чорний, наче антрацит.

Як сусіди це почули —
Всі до Петрика майнули.
Першим вискочив Хома —
Риє землю крадькома.
Другим вискочив Ярема —
Розгорта траву даремно.
— Де ти?
— Де ти?
— Дефіцит! —
Чорний, наче антрацит.

Зупинилися трамваї —
Пасажири вибігають.
Приземлились вертольоти —
Позбігалися пілоти.
Гальмонули поїзди —
Всі біжать, спішать сюди.
Всі шукають цілий день:
— Дефіците!
— Де ти?
— Де?

А маленький Дефіцит,
Чорний, наче антрацит,
На стару вербу забрався,
В затишне дупло сховався —
І сидить собі, муркоче,
Озиватися не хоче.

Олег ГОЛОВКО.

МУРЧИК ЧИ ТИШКО

Бабуся привела Оленку з садочка.

— Що у вас нового було сьогодні? — поцікавилася мама.

— Сьогодні усі розповідали про тварин, які живуть вдома. Про собак, котів... Хто у кого є...

— А ти, Оленко, мабуть, мовчала. Бо ми ж ні кота, ні собаки в кімнаті не тримаємо. Хіба що гумовий Васько,— мама кивнула на іграшкового кота, що зручно вмостився на телевізорі і солодко мружився мальованими очима.

— У нас нема кота, то в бабусі є. Коли улітку їздила у гості, подружилася із Мурчиком. То про нього я усе чисто розповіла. Яка в нього м'яка сіренька шерсть. Зеленющі очі, що аж світяться вночі вогниками. Під шийкою — біленька зірочка. Спати лягає Тишко біля ліжка на килимку. Умивається лапкою. Спочатку мордочку: вуса, очі. Далі — за вушками. Полює на мишей і горобців. Лазить на дерева. Тільки не дуже високо. Любить бабусю. Бо вона, коли подоїть корову, частує молоком. Спочатку бичка, потім мене, а далі — кота. Усі мовчать, а Мурчик крутиться під ногами та все «Н-я-я-я-в, н-яяя-в!»

— Ой, який ти нетерплячий! — повчає його бабуся. — Не всі відразу. Ставай у чергу!

— А ще я розповіла, чого кіт прозивається Мурчиком. Бо він часто муркоче. Особливо тоді, коли вкладається спати.

— Що ж вихователька сказала про твою, Оленко, розповідь? — спитала мама.

— Поліна Антонівна при всіх похвалила мене. А в журналі виставила п'ятірку. Ще й обвела червоним олівцем.

А наступного дня Оленка прибігла з дитсадка і до матусі:

— Я сьогодні знову розповідала про кота,— сказала дівчинка — Про Тишка, його так зовуть, бо зовсім не чути, як він тихо-тихо ходить на м'яких лапках-подушечках. Ніде і хвостиком не черкне по підлозі. Так, що мишка-шкребетушка не почує, як він іде-підкрадається.

— Зажди, зажди, доню! Ти ж про Мурчика учора розказувала... А сьогодні про якогось Тишка. Хіба забула, що бабусиного кота звати Мурчиком?

Оленка на хвильку замислилась. Глянула здивованими оченятами на маму раз, удруге і мовила:

— І як ти, матусю, не розумієш, що коли бабусин кіт муркоче, то він — Мурчик, а коли замовкає — Тишко.

Віталій СВЯТОВЕЦЬ.

ЯК ТУТ СКАЖЕШ...

— Оксано, скажи, скільки тобі років? — питають малу дівчинку.

Оксанка підняла руку вгору, подивилась на неї й закліпала очицями:

— Як же я скажу, якщо мої руки в рукавицях?

Анатолій ШЕЛУДЯК.

Мал. М. ЛИТВИНА

ВАСИЛЬКО-ХИТРУНЕЦЬ

— Тату, тату,— смикає за рукав батька малий Василько.

— Ну, чого тобі, синку?

— Поглянь на того хлопчика!

— Що поїхав на велосипеді?

— Ага!

— Ну то й що? — питає батько.

— Та ж він поїхав точнісінько на такому велосипеді, якого в мене нема!

Борис СЛЮСАР.

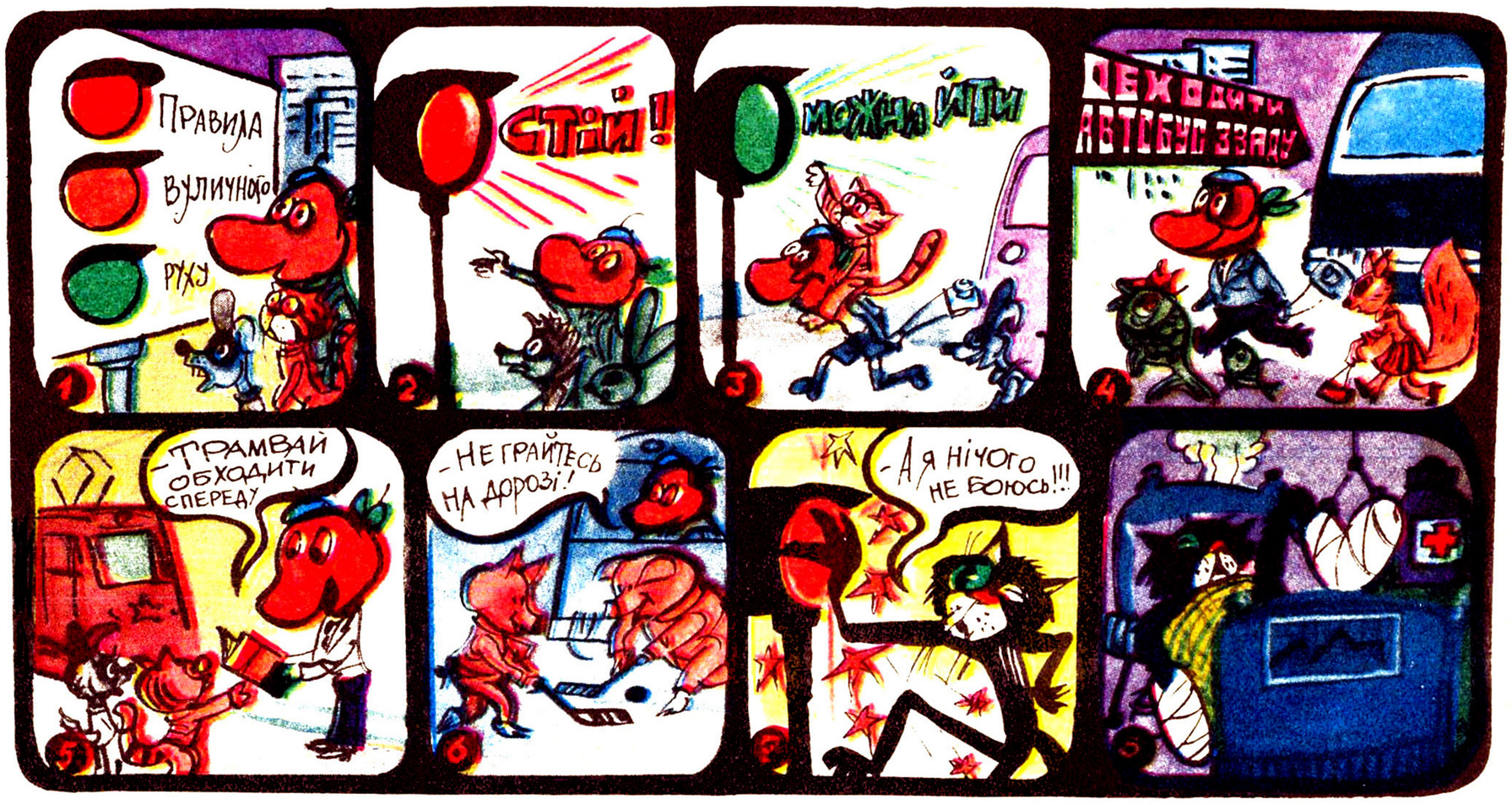

Як сказав філософ, усе наше життя — це безперервність зустрічей і прощань. Але в цьому загалом нудному ланцюгу трапляються й такі ланки, котрі запам'ятовуються якщо й не на все життя, то принаймні надовго...

Такі зустрічі перевертають усе догори дном. Змушують нас уважніше придивитися до себе. Вони вчать нас мислити.

і залишився! Чемпіонська «хвороба» тебе не зачепила! За це ми всі тебе й любимо.

Він по-приятельському поплескав мене по плечу.

Я ще раз сторожко глянув на Ельвіру. В її очах світився подив, перемішаний із захопленням. І ще в них світилося таке, чому нема назви у нашій мові... Чортзна-що в них світилося...

Ціна слави

ГУМОРЕСКА

В модних адідасівських кросовках, які я знімав виключно перед сном, у фіолетових штанях під назвою «банани» я їхав з такою ж модною дівчиною в кіно.

У душі щось приємно цвіріньокало. В серці розпускалися хризантеми. Але квітування закінчувалось, як тільки вона починала розповідати про своїх знайомих. Ті знайомі були здебільшого людьми відомими і видатними. Актори, поети, футболісти... Їх імена знали майже всі. А мене знав тільки механоскладальний і каса взаємодопомоги...

У нашому спілкуванні наступали такі критичні хвилини, коли я хотів, віднайшовши причину, чкурнути подалі і від неї, і від її славетного «сузір'я»... Але вона, тонко вловлюючи зміну в моєму настрої, замовкала, і я знову починав шаленіти від її знадливої краси...

Раптом до тролейбуса зайшов високого зросту кремезний молодик з вольовим обличчям, з голови до ніг зодягнений в імпорт. З нещільно застібнутої спортивної сумки з англійським написом «ТАЕМ» (що означає: команда) виглядала боксерська рукавичка, яка дуже гармонувала з поламаним носом її власника.

Видно було, що в салоні з'явився справжній мужчина. Хижо виставивши вперед нижню щелепу, він розштовхав пасажирів і став, узявшись за поручень нашого сидіння. Його обличчя навівало думки про закордонні поїздки, скажені вогні реклам, паралізуючі удари правою по корпусу, жорсткі канати рингів... Тримався він впевнено й невимушено. Буквально за хвилину погляди всіх жінок у тролейбусі спинилися на ньому.

Моя Ельвіра засмикалася і почала розповідати про своє знайомство з Миколою Оляліним...

Коли вона дійшла до середини розповіді, атлет зневажливо зміряв її презирливим поглядом і, звертаючись до мене, сказав якось стомлено:

— Віват! А я все придивляюсь: це ти чи не ти... Постарів ти, колего! Та і я, мабуть, не помолодшав... Таке воно, наше спортивне життя!

Він простягнув мені для привітання свою правицю. Я машинально потиснув її і щось буркнув у відповідь. Цієї людини я ніколи не зустрічав раніше. В цьому я міг би поклястися! Під загрозою смерті я сказав би, що раніше його і у вічі не бачив! Як не прикро, але він явно помилився.

— На ринг ще виходиш? — спитав він мене спроквола.

Я хотів сказати, що він мене з кимось переплутав, але скоса позирнув на Ельвіру — і не зміг...

— Та виходжу потроху... — після паузи відповів я. — Коли вітру немає...

У салоні доброзичливо засміялися. І я зрозумів, що за ходом нашої розмови стежить принаймні душ двадцять.

— Ну, ти як був скромнягою, так ним

Я розправив плечі до хряскоту в суглобах. Я випнув груди і зрозумів: коли він втямить, що помилився,— мені хана! Я повис, мов канатоходець над прірвою, і моє серце залоскотав холод ризику.

— А здорово ти тоді відлупцював Гуда Бедмена з Філадельфії! Після третього раунду ти зробив з нього біфштекс! Як тоді про тебе захлиналися газети! «Таймс», «Гардіан», а особливо «Дейлі мейл»!

— Та було... — я скромно потупився.

— А пам'ятаєш, як у Гватемалі нас пригощали черепаховим супом і паштетом з горобиних язиків?

Ззаду хтось голосно проковтнув слину.

— Між іншим, канадський професіонал Янг Елз у своєму інтерв'ю газеті «Старз енд страйпс» сказав, що не знає у світі сильнішого від тебе боксера в першій напівсередній!

— Та чого вже там... Є й сильніші... — несміливо заперечив я. І подумав: якщо він назове мене по імені (і, звичайно, помилиться!), Ельвіра назавжди покине мене...

З почуттям початківця-любителя, якого випустили на ринг проти досвідченого професіонала, я пішов у лобову атаку. «Головне,— метикував я,— не дати йому назвати мене по імені... Треба позбавити його можливості здійснити цей смертельний фінт!»

— А в тебе як? Бачу,— я кивнув на боксерську рукавичку,— ти не здаєш позицій?

— Та воюємо! Оце не встиг повернутися з Аргентіни, а вже треба летіти до Зімбабве на традиційні поєдинки... Ти ж знаєш, оті, що їх Всесвітня федерація боксу проводить на користь потерпілих від землетрусу жителів Галапагоських островів... Дали тиждень на збори — і гайда! До речі, в тебе не знайдеться півсотні до понеділка? А то зовсім вичерпався...

Я тремтячими руками поліз до гаманця. Я вишкріб усе, що в ньому було. До півсотні не вистачило сорока восьми карбованців тридцяти трьох копійок...

— Спасибі, старий! Допоміг у скрутну хвилину! Такі, як ти, завжди виручали нашу збірну!

Атлет поклав дріб'язок до кишені і, вже виходячи з тролейбуса, кинув:

— Якщо мене не застанеш — гроші візьмеш у тренера! Ну, бувай! До нових зустрічей на рингу! Адью!

Ми з Ельвірою зійшли на наступній зупинці. Їхати було нікуди — грошей не було навіть на морозиво...

Зате я зрозумів, що амбал не помилився. Він бив прицільно і попав у точку. І ще я думав, як дорого коштує слава. Особливо чужа...

Олександр КОЗЛОВСЬКИЙ.

м. Київ.

Мал. А. БОРДУНІСА

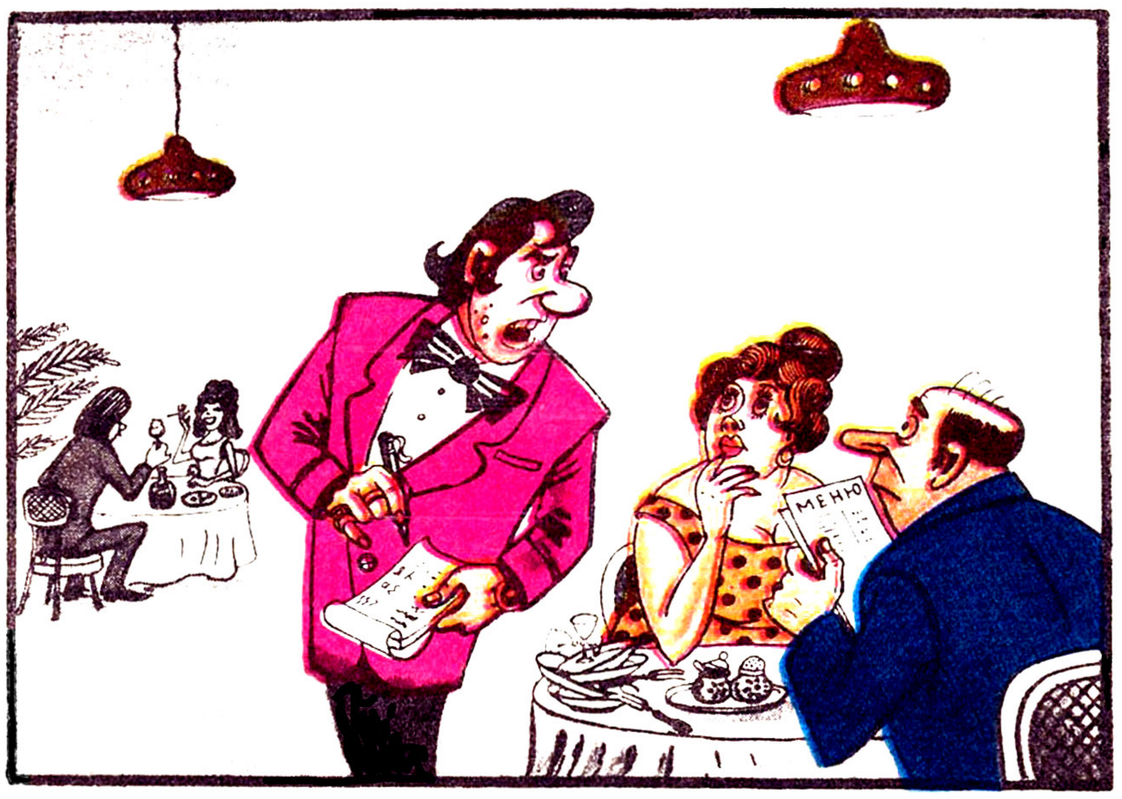

— Самі дасте чи вас образувати?

КОРОТКО КАЖУЧИ

- *Як легко піднімати свій авторитет, коли маєш руку!*
- *Суд совісті частенько виявляється товариським.*
- *Вічних двигунів немає. Зате скільки вічних гальм!*
- *Навіть годинники не витримують іспиту часом.*

Олег СЕЇН.

м. Київ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Скажіть, а чим ви займаєтесь у вільний час?

З ЦИКЛУ «САТИРИЧНІ РЕЗОЛЮЦІЇ ВЗДОВЖ СПИН ВОРОГІВ РЕВОЛЮЦІЇ»

Душечка Олександра Федорівна

У лютому (за новим стилем, у березні) 1917-го Російська імперія перестала бути імперією, бо позбулася останнього «венценосного Государя Императора», котрий зрікся престолу.

От тоді-то... Але спершу його ще не називали з іронією і ненавистю «Олександрою Федорівною».

Прізвище майбутньої «Олександри Федорівни» — Керенський Олександр Федорович. Адвокат середньої руки. Не дуже щоб так «юриста завзятий». Часто програвлював процеси і сидів без копійки. Тому й потягло його в політику.

За висловом карних злочинців, яких він усіх, без винятку, незабаром амністує: «чуло стерво, де падло зарите» — отож у 4-й Державній думі очолював фракцію трудовиків. І знову «почуло стерво, де падло зарите» — переметнувся до есерів.

У першому складі Тимчасового уряду Керенський стає міністром юстиції.

От тоді-то ліберальствуючі дамочки-мадамочки, з легкого язика якоїсь гімназисточки-курсисточки, і назвали його «душечкою Олександром Федоровичем».

З'являвся він на мітингах у френчі напіввійськового крою, з величезним червоним бантом на всі груди (ну, чим не революціонер?), і «а ля Наполеон» заклавши руку за борт френча, годинами просторікував про революцію.

Так, для поміщицько-буржуазної Росії революція вже відбулась і навіть закінчилася. Капіталісти, в першу чергу саме капіталісти, бо їм найбільше заважало самодержавство порядкувати в країні, і поміщики можуть пожинати плоди своєї, буржуазної революції. Але мільйони і мільйони босих-голих, голодних, вчорашніх підданих імперії Російської знають: «є у революції початок, нема у революції кінця!» Для них революція — насамперед мир і земля.

Але ні миру, ні землі не гарантує народові Тимчасовий уряд і його, в недалекому майбутньому, прем'єр-міністр — «Олександра Федорівна». Скоро, скоро в устах мільйонів Керенський стане «Олександрою Федорівною». Поки що він палко виступає на мітингах, буквально спливає псевдореволюційними фразами. Своїх клієнтів, іще недавно, в царських судах Керенський захищав не дуже успішно, часто програвав процеси. А от захищати революцію товстосумів від соціалістичної революції має у нього вистачає снаги.

Відомо, що природа не зносить порожнечі. По відношенню до природи в цілому це справедливо, але у буржуазних політиканів, у контрреволюціонерів — своя природа. І ця природа заповнює одну порожнечу іншою. Бо чим пояснити, що миршавий адвокатик, слова доброго не вартий, стає раптом міністром юстиції? Але й це не межа! Керенський робить карколомну кар'єру. Воістину карколомну, бо в Жовтні 17-го він як політичний діяч навіки зламає собі карк, зостанеться політичним нулем у еміграції.

Людина, якій ризиковано довірити навіть не роту солдат, а звичайну теплушку — «сорок человек — восемь лошадей» (порожню!), раптом стає військовим і морським міністром!

«Штафірка»-Керенський у своєму незмінному френчі, у своїй позі «а ля Наполеон» тепер з'являється на мітингах в супроводі двох ад'ютантів-офіцерів, морського і армійського. Поки «Олександра Федорівна» розпинається на мітингах за «війну до повної перемоги», обидва офіцери по стойці струнко стоять «ошую» і «одесную» від «воєнмора». Обох ад'ютантів називають «цуциками», їх зневажає і ненавидить і офіцерство революційне, що незабаром воюватиме під знаменами Будьонного, Ворошилова, Фрунзе, і офіцерство контрреволюційне, що подасться під знамена Денікіна, Колчака, Врангеля. «Воєнмор» демонстративно, прямо на мітингах, хлище з пляшечок валер'янку і краплі датського короля. Ковтає, як п'яндига горілку, і через плече кидає порожні пляшечки. Дивіться, люди добрі, серце у чоловіка за революцію розривається, а ви не хочете воювати до переможного кінця! Отак збоку — зараз впаде і кінчиться від серцевого нападу «воєнмор». Дарма! Він проживе ще цілих п'ятдесят три роки і сконає на 90-му році життя у США, в еміграції. Конячі дози валер'янки не вкладуть «воєнмора» у ліжко, а в липні 1917-го всадовлять у крісло прем'єр-міністра Тимчасового уряду. На той час з адвоката взагалі і адвоката революції буржуазної прем'єр-міністр перетвориться на прокурора справжньої революції, революції соціалістичної.

Іншому царському сатрапові сім пудів солі треба було з'їсти, служити вірою і правдою «государю императору» роки і роки, та й то не кожному вдавалося пролити такі моря крові праведної, скільки «соціал-революціонер» Керенський пролив за кілька місяців свого урядування.

Ще не висохло чорнило указу за підписом «душечки Олександри Федорівни», за яким амністуються зарізяки із зарізяк, бандюги з бандюг — весь цвіт карних злочинців старої царської Росії, як та ж рука, рука Керенського, підписує указ про нове введення смертної кари для солдатів на фронтах, які не хочуть воювати за інтереси фабрикантів і поміщиків.

У червні 1917 року на фронті імперіалістичної війни за наказом «душечки Олександри Федорівни» почався наступ. Проте, як сказано, одне — молоти язиком, а інше — перти плуга. Триматися на публіці в позі «а ля Наполеон» — не означає мати його хист полководця. Та й солдатам набридла війна, вони більше не хочуть гинути за інтереси товстосумів і на догоду Антанті, франко-англійським союзникам.

Невдало підготовлений наступ захлинувся у крові тисяч і тисяч жертв імперіалістичної війни. Усі ці жертви на совісті (якщо вона взагалі була у «соціал-революціонера») Керенського.

Влітку ж Керенський віддає наказ про арешт Володимира Ілліча Леніна. Леніна Тимчасовий уряд збирається притягти до суду.

Який там суд! Ні поліцейські нишпорки, ще царського «розливу», котрим доручено вистежити вождя революції, ні контрреволюційна офіцерня, що мала Володимира Ілліча заарештувати, не приховують, що ні суду, ні навіть слідства так би й не відбулося. Леніна було б по-звірячому вбито тієї ж миті, як тільки його вдалося б затримати.

У липні 1917-го за наказом Керенського розстріляно мирну демонстрацію петроградського пролетаріату.

Характерна деталь — дванадцять з половиною років тому, січневого дня 1905 року, в криваву неділю, при царі, що заслужив собі ім'я — «Кривавий», петроградський пролетаріат розстрілювали лише з рушниць. «Соціал-революціонер», прем'єр-міністр «душечка Олександра Федорівна» наказує застосувати проти мирної демонстрації кулемети. Відповідно більше пролито крові...

І все ж, чому народ плюгаша-адвокатика, виштовханого з примхи історії в прем'єр-міністри,— Олександра Федоровича Керенського,— «сопричислив» до жіночого роду, перейменувавши у Олександру Федорівну?

Усе пояснюється до банальності просто. Заледве ставши прем'єром, «душечка» з великою помпою переїхав у царський палац, щоб там, у царських хоромах, на царських пуховиках викачувати свої хортячі ребра.

Політичному, та й будь-якому іншому діячеві і меншого рангу, не завадило б хоч остілечки скромності, такту, здорового глузду, елементарної порядності. А тут... Що ж, як каже народ — «поганому виду немає стиду». Проте недовго викачувалася «Олександра Федорівна» на царських пуховиках. Довелось тікати з революційного Петрограда під крильце генерала Краснова. Але історія страх як любить смішні до безжальності витівки. Коли червоногвардійці, солдати, матроси натисли на Гатчину і Царське село, коли шлях контрреволюції на Петроград було перетято, Керенському ще раз довелося переконати всіх, що він не Олександр Федорович, а Олександра Федорівна. Недолугий прем'єр-міністр тікав, переодягнувшись у сукню та косинку сестри милосердя. Щоправда, буржуазні історики запевняють, що Керенський втік, переодягнувшись матросом. Звичайно, так солідніше — як-не-як, побував військовим та морським міністром, отож у матроських кльошах та бушлаті втікав, що ж тут такого?

Зрештою, яка різниця, в чому втікала «душечка Олександра Федорівна?» У спідниці, штанях чи в спідньому? Пруський король Фрідріх II колись сказав, що полководець чи державний діяч може загубити штани, але не повинен губити кермо влади. «Олександрі Федорівні» не дано було ні першого, ні другого...

Микола БІЛКУН.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

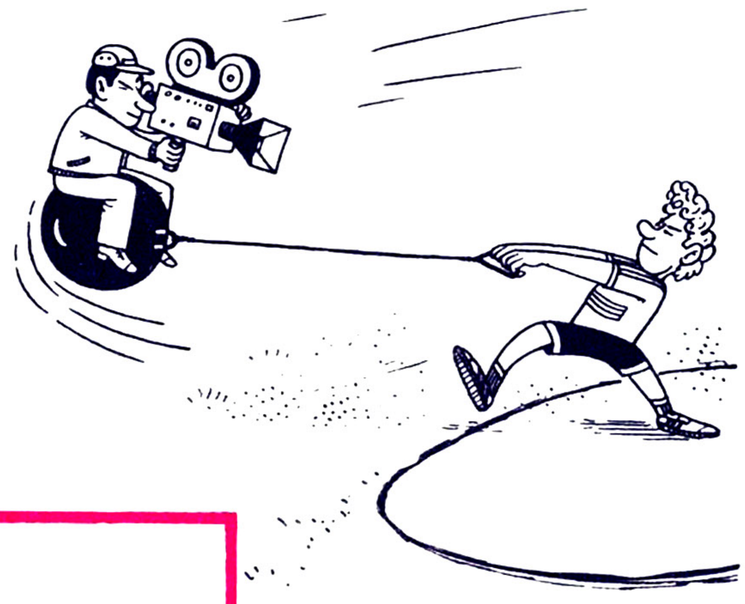

Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

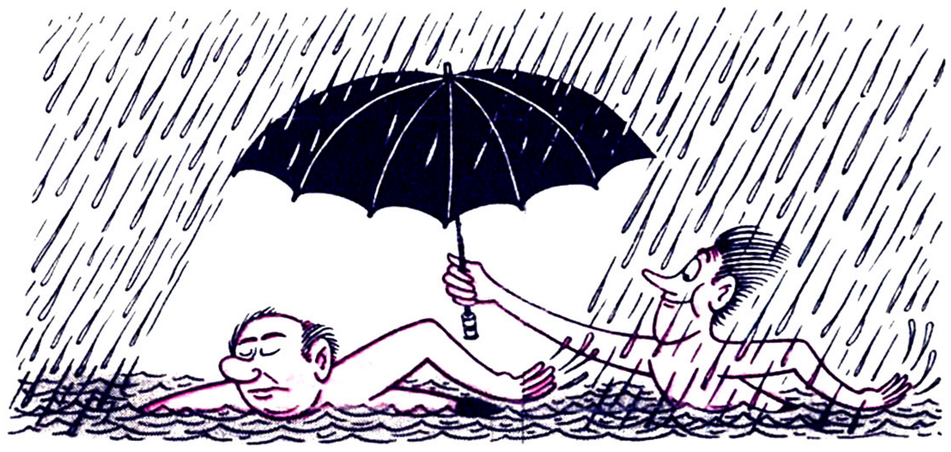

Без слів.

Мал. В. ВЄТКІНА

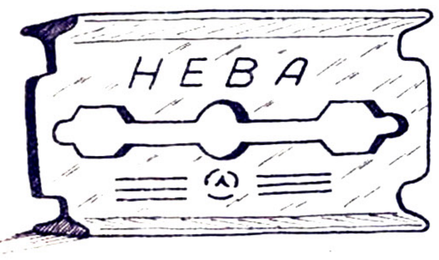

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Краще б пішки ходили!

— Зате у ліфті я встигаю зробити гімнастику, щоб схуднути.

Мал. В. СОЛОНЬКА

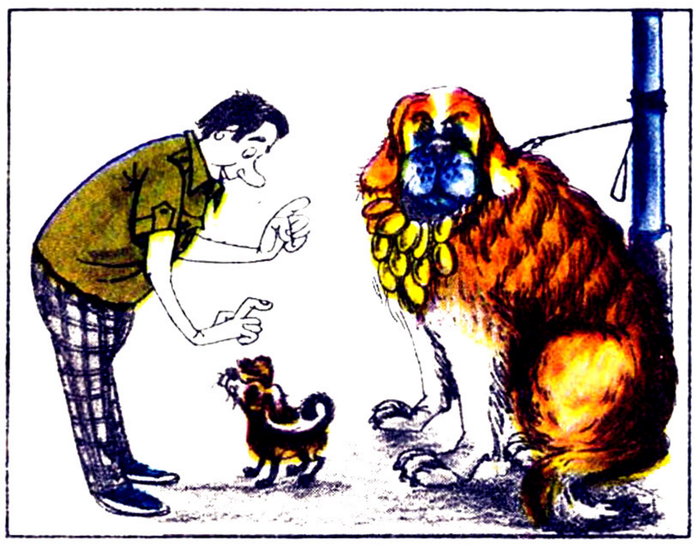

— Дивись, малий, щоб його не вкрали!

Мал. О. КОХАНА

Без слів.

ПОРЯДОК

— Усе тепер на своїх місцях,— сказала Маринка, поклавши помиті ложки до шухляди, плюшевого ведмедика — на ослінчик, а татковового паска — у щоденник старшого братика-школяра.

Повідомив П. ЛЯШЕНКО.
Харківська область.

ШВИДКО

Купив чоловік автомашину та й поїхав до райцентру в державтоінспекцію номери одержувати. День минає, два — не повертається додому.

Дружина переживає: «Може, десь розбився? Може, машина зламалася з дорозі? Може, до якоїсь молодички завернув?»

На третій день нарешті повернувся. Дружина до нього:

— Де це ти пропадаєш? Я так і знала, та й люди казали: «Є машина — нема чоловіка в хаті».

— Е, жінко, прикуси язика. Що ти тямиш у техніці! В машині ж уперед чотири швидкості, а назад — тільки одна. То я й так швидко доїхав.

Повідомив О. СТОРОЖУК.
м. Докучаєвськ
Донецької області.

СПОВІДЬ

Колись сповідав ксьондз одного парубка. Той каже:

— Отче, я украв у вас гуску.

Ксьондз аж підскочив:

— Миколо, бійся бога. Твій покійний батько, який глибоко вірував, повернеться у труні животом униз, коли довідається, що ти украв у ксьондза гуску.

Микола посміхнувся:

— Дурниця, отче. Я ще одну вашу гуску украду, і мій батько знову лежатиме нормально.

Повідомив К. СИДОР.
Львівська область.

ЩАСЛИВЧИК

Максим питає Петра:

— Чому ти такий веселий?

— До нас приїжджає теща!

— Що ж у цьому хорошого?

— Нарешті ми з Вірою наїмося домашнього борщу!

Повідомив В. ГОРБАНЬ.
смт Батурин
Чернігівської області.

ТО ЧОГО Ж ІЩЕ ТРЕБА?

— І коли вже ти, Прохоре, її нап'єшся? — лаяла дружина чоловіка, який знову стояв перед нею, ледве тримаючись на ногах.

— А оце ж сьогодні й напився,— промимрив той.

Повідомив І. АСАУЛЕНКО.
Київська область.

У НАС В ГОСТЯХ

молдавський сатиричний журнал «Кіперуш» («Перець»), м. Кишинів.

КИПЭРУШ

З НАРОДНИХ ВУСТ

Хлопчак підбіг до міліціонера:
— Ходімте мерщій зі мною!
— А що трапилося?
— Наш учитель поставив автомашину в забороненому місці.

●

Один юнак вирішив стати актором.
— Ти? На сцену? — здивувався його батько. — А як довідаються сусіди?
— Так можна змінити прізвище,— відповів хлопець.
— А якщо ти станеш знаменитим, як довідаються сусіди?!

●

В річці зустрілися дві сльозини.
— Я сльозина жінки, яку покинув чоловік,— сказала одна.
— А я сльозина жінки, яка знайшла чоловіка,— сказала друга.

●

— Георгієше, ти сказав, що купиш лише одне морозиво.
— Я так і зробив, бабусю!
— А де ж здача з карбованця, що я тобі дала?
— На здачу продавщиця дала ще мені морозива.

●

— Не треба, бабусю, жартувати із здоров'ям. Бережіться холодної води, більше відпочивайте.
— Як же мені берегтися, лікарю, якщо не даєте лікарняного?
— Не розумію! Для чого він вам? Ви ж, певне, уже на пенсії.
— А як же мені повірить невістка, що я хвора?

Переклад з молдавської Володимира П'ЯНОВА.

Мал. А. МЕРЗЛІКІНА

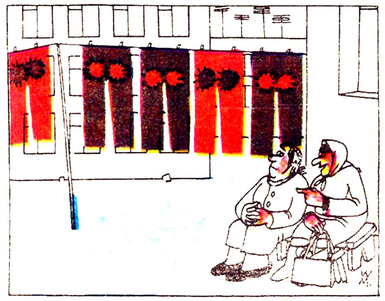

— Василь Іванович, як начальником став, тільки те й робить, що засідає.

Мал. Ю. РУМЯНЦЕВА

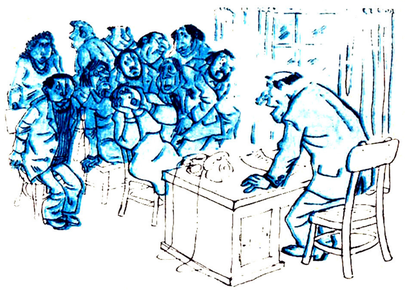

— Хто мене критикував — усі вільні. Решта може залишитися... на роботі.

Мал. С. ТОМША

Без слів.

Мал. Ю. ЯЗАНА

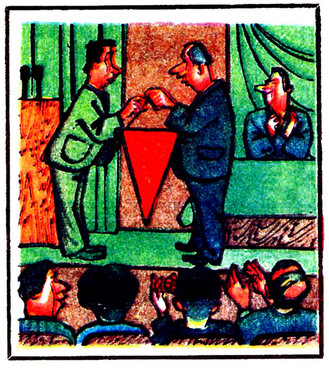

— Я ж не працював тут у 1978 році!
— Не має значення. У нас інших вимпелів немає.

Мал. В. КУРТУ

— Іду до бабки Докице по самогон, та пароль забув. Не підкажеш!

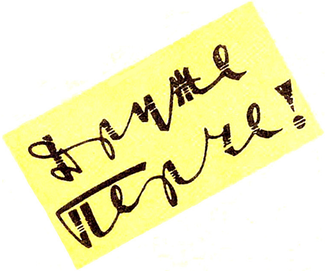
Дружне Перче!

У своєму № 21 за минулий рік ти розповів читачам сумну «Історію одного довгобуду» в малюнках. Ми, працівники управління механізації тресту «Чернігівагробуд», відразу зрозуміли, про кого тут йдеться: це ж твій художник, безперечно, мав на увазі нашу базу, яку почали будувати ще 1981 року, але на півдорозі кинули і законсервували. І тепер вона, потихеньку розвалюючись, набула вже точнісінько такого вигляду, як на твоїх малюнках: хоч чіпляй табличку «Пам'ятник старовини» і води екскурсантів! Як добре, зокрема, було б привести сюди на екскурсію керівництво нашого облагропрому на чолі з Олександром Степановичем Лисенком! Ми б йому показали багато цікавого. А заразом повели б і на територію, де ось уже дев'ять років тулиться у приймах в чужої організації наша численна техніка. Стоїть вона у страшенному скупченні просто неба, ремонтується влітку і взимку на свіжому повітрі,— словом, екзотики хоч відбавляй! Тільки пахне вона, та екзотика, не так старовиною, як безнадійно застарілими методами господарювання, а точніше — безгосподарністю.

ГРУПА ПРАЦІВНИКІВ УПРАВЛІННЯ (52 підписи).

Ти нещодавно відзначив 60-річчя. А коли святкуватимеш свій столітній ювілей, то запрошуємо тебе на новосілля. Раніше навряд чи зможемо. Ще весною 1983 року в нашому колгоспі «Родина» заклали фундамент будинків для колгоспників. Десять помешкань мали спорудити того ж року, ще десяток — у наступному. Вимурували... аж одну хату в 1985 році. А через рік у районній газеті з'явилася інформація, що до осені 1986 року будуть здані в експлуатацію перші десять будинків. Але, як кажуть, чути бубон за горою. Словом, і досі не звели жодного будинку і невідомо коли їх завершать. Відомо тільки, що при такому будівництві, у твій столітній ювілей, цілком можливо, новоселам таки вручать ключі від квартир.

В. ЗАМУЛА.

Сумська область, Недригайлівський район, с. Хоружівка.

Чи не зміг би ти нам порадити, де купити чи, бодай, узяти напрокат отакусінького криголамчика, хоч би й одноразового користування?

Суть справи у тому, що в квітні минулого року на нашу адресу з Дніпропетровська, з виробничого об'єднання металевих виробів мало надійти 36 ящиків шурупів на суму 4337 крб. 49 коп. У відповідному документі за номером 228920 зазначено, що шурупи мали доправлятися до нас «водою», тобто по Дніпру. Гроші ми заплатили в тому ж квітні минулого року, коли навігація на Дніпрі була у розпалі. Потім Дніпро замерз, і очевидно десь у його кригу «вмерзли» наші шурупи.

Тому й хотілось би нам добути криголам, а якщо вже це неможливо, то прохаємо, Перче, нагадати виробничому об'єднанню приказку: «Або грай, або гроші віддай». Краще — «грай», бо шурупи грішми не заміниш, шурупи нам потрібні, притому — тепер.

В. НЕМИКО,
товарознавець прилуцької торговельної бази «Укрторгбудматеріали».

Чернігівська обл.

Страшне перо не в гусака...

«Надія Миколаївна очолює змагання операторів. В її групі 24 свинарки, від кожної з яких вже одержано по 6,0 поросяти».
(З райгазети).

Надіслав А. ТОКАРЄВ.

«...З цих питань було проведено кущові збори по кущах».
(З виступу).

Надіслав З. СЕРГА.

«Були тут крім різноманітних вишивок, аплікацій, декоративних виробів з дерева ще й кондитерські вироби,— навіть віники. Вибирай потрібне!»
(З газети).

Надіслав М. ЄВЕНКО.

«Я Ковбасенко О. П. зняв з завідуючого Кошланським С. будинком культури 3 штанів 4 пояси 1 запаску. Об'язуюсь повернути до першого требованія. В чому розписуюсь».

Надіслав М. ЛОТЮК.

«Силою помірялись залізничники, серед яких жінки відділу робітничого постачання посіли вищу сходинку, а чоловіки — нижчу, бо не були такими активними».
(З листа до редакції).

Надіслав А. ІЛЬЧУК.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Тільки стало відомо, що мою буду зносити збираються — стільки родичів набігло!

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

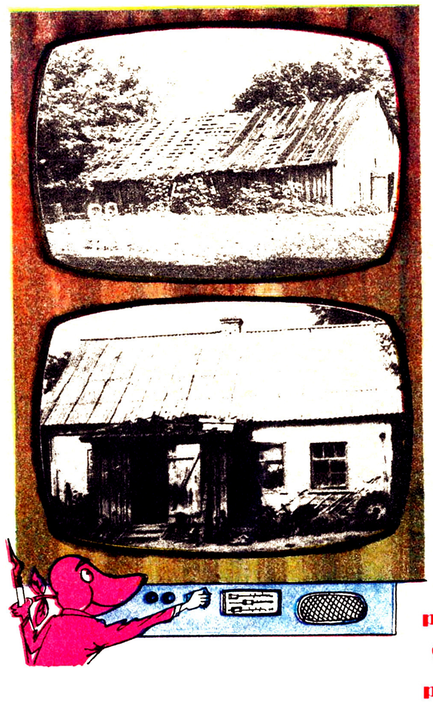

Добрий день, шановні телеглядачі!

На роботу, як на подвиг, ідуть щодня механізатори Угроїдського відділення Краснопільського цукрокомбінату, що на Сумщині. В тому, що це не просто фраза, ви можете переконатися, поглянувши на екран. Перед вами — склад запчастин та майстерня по ремонту сільгоспінвентаря, що на ладан дихають. Один непевний рух — і в таких приміщеннях усе може статися.

Можливо, саме через це директор цукрокомбінату Г. І. Скняр зазирнути сюди не наважується.

На цьому — до побачення!

До наступного телебачення!

Теми малюнків цього номера придумали В. Вєткін, А. Василенко, С. Лисовський, Р. Друкман, М. Литвин, В. Новиков, В. Антонов, В. Коноваленко.

ПЕРЕЦЬ
№ 11 (1245)

ЧЕРВЕНЬ
1987

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), М. ПРУДНИК, І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заступник головного редактора).

Журнал «Перец» № 11 (1245) (на украинском языке) Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 30.04.87. Підписано до друку 25.05.87. БФ 37446. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2279100 прим. Зам. 02290.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © Журнал «Перець» 1987 р. Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.**
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.**
Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Здійснення програми СОІ обіцяє воєнному бізнесу США та інших капіталістичних країн величезні прибутки.

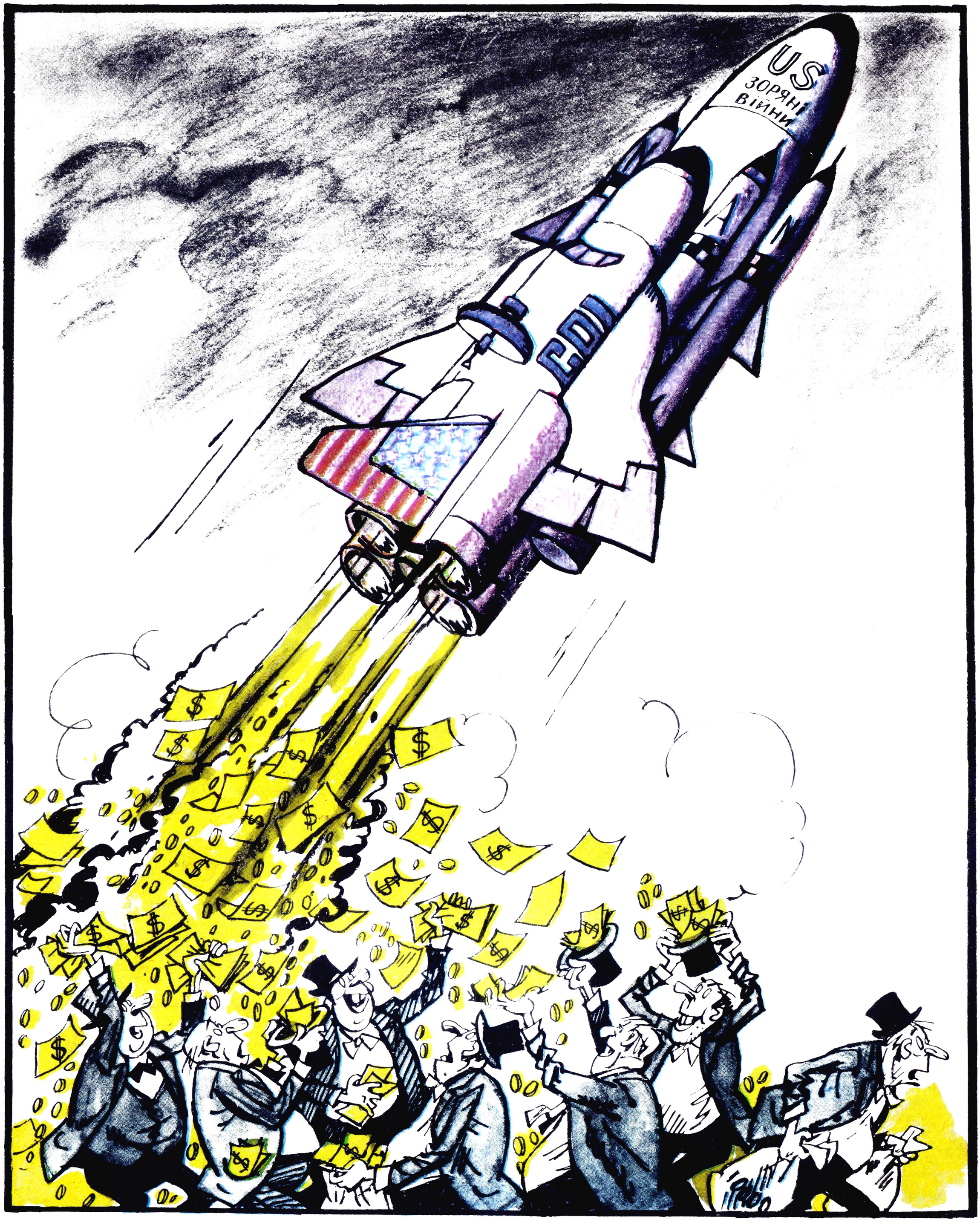

МАННА НЕБЕСНА.